ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan

Serdengeçti

ALLAHA MİLLETE, VATANA, KOŞANLARIN DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

Nereye Gidiyoruz?!..
Ey imansızlar ! İmana geliniz !. Şehit ve Gazi Anadolu münkir insan istemiyor...

Rusyanın iç yüzü
Rusyada 14 milyon insan, yavaş yavaş ölmekte yerini uyuşuk bir hayvanlığa terketmektedir.

Allaha-İnsana aşka dair Münacat
Yaratana, kalpten ve gönülden hitaplar;

Domuz Çobanlarına!..
Ey kospodinler!.. yakında dayandığımız dağ, yıkılacak, Demir kapı geçilecektir

Mahkûmlar arasında!.
400 Mahkûmu olan koca hapishaneyi tek neden şu iki kelime ile hülasa etmek mümkün: " Ah ! " ve " Af ! "

SABİLE
Bütün ömrünü sokaklarda geçiren biçare bir kadının hayatı...

Gençliğin asıl galeyanı
Biz vatansız hürriyeti anlamıyoruz. Kominstler kendi esaret zincirlerine bizi de takmak istiyorlar. Marko paşaların ve zincirli hürriyetlerin vazifesi budur.

Gülünç Hakikatler
Atatürke ait Fıkralar : Türkiye şarap merkezi oluyor - Bale mektebi - Ankara yüksek mektepleri ne yetiştirir - Serdengeçtiye dair ...

Şiirler
Hürriyet istiyoruz - Ağıtlar - Tuna boylarında - Hapishane Türküsü - yurdumun dağlarına ! Eyvallah Eyvallah !... Bu kervan böyle gitmez!..

YIL 1 MART 1948 SAYI: 4

www.ulkunet.com

Hapishane Türküsü

Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam.
İçtiğimiz gözyaşı, ekmeğimiz gam !
Yıkılası hapishane damları anam!
Yandım Allah yandım daha mı yanam

Her yeri kaplamış bir kara duman !
Geçmiyor, geçmiyor, şu kapbe zaman !
Bir af çıkmazsa da halimiz yaman !
Yıkılası papishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Feryadıma ses vermez duvarlar dilsiz
Geçiyor baharlar çemensiz gülsüz !
Kütürüm gibiyim ayaksız elsiz..
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Hep de bize imiş feleğin cevri
Döndü gayrı dünya, deyişti seyri
Bu devir alçaklar, korkaklar devri
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Herkesin derdi de başından aşkın !
Her kimi gördümse serseri şaşkın !
Yemeksiz, gömleksiz perişan düştüm !
Yıkılası hapispane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Bozulmuş düzeni çalmıyor sazım.
Geçmiyor, geçmiyor kimseye nazım.
Ben bir Kör oğluyum nerde Ayvazım:
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Düşmüşüm yatağa hastayım hasta
Gözlerim kapıda, kulağım seste
Yastayım kardaşlar yastayım yasta !
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Akşamlar olurda doğar yıldızlar !
Köyümü andıkca yüreğim sızlar
Aklıma geliyor, gelinler kızlar,
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam. !

Akşam olur kapıların kitlenir,
Kimi kumar oynar, kimi bitlenir,
Buraya düşen her derde katlanır,
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam

Kimi esrar çeker düşer dalgaya
Kimi bıcak çeker girer kavgaya
. . . . . !. . . .
Yıkılası hapishane damları anam !
Yandım Allah yandım daha mı yanam !

Makkûm

Tahtakurusu!.

Hapishaneler yazın tahta kurusundan çekilmez bir hale gelir. Şimdi Konya ceza evinde yatmakta bulunan ağır cezalı mahkûmlardan, Avasunun "Çalış„ köyünden Yaşar Yılmaz tahta kurusunun elinden çok çekmiş! illâllah demiş! Ve bu şiiri-yazmış! Mecmuamızın gelek sayılarında daha bir çok şiirlerini neşredeceğiz.

Yine akşam oldu, kederim artar,
Zalim tahtakurusu ettiğin yeter,
Ufacık yavrusu kurşundan beter,
Usandım elinden tahta kurusu.!

Akşam olur, bir araya derilir,
Elimi deymeden karnı yarılır.
Alacağı var gibi gelir sarılır,
Çocukların yetim kalsın tahta kurasu.

Askeri pek çoktur hesaba gelmez !
Zorlu bir belâ ki dermanı olmaz,
Sabahlar olunca gözlerim görmez,
İntizar ederim tahta kurusu!.

Kalemi alıpda hesap tutmalı,
Tahta kurusundan nere gitmeli,
Çekmiş kılıncını nasıl etmeli.
Alçaklık yapıyon tahtakurusu.

Hainî tutup öldürsem olmaz !
Kokusu . . . . . dan kalmaz !
Ey zalim bu dünya sana da kalmaz.
Eleman elinden tahta kurusu!.

Yaşar Yılmaz

Yurdumun dağlarına

Bir kuş olup başlarında uçsaydım!
Gür ormanından bir dal kesseydim
Bellerinde yeller gibi esseydim.
Ey yurdumun kekik biten dağları!..

Dolu vursa yağmur yağsa ıslansam!
Koca çamlarına şöyle yaslansam,
Yüce dağlar hey! hey! diye seslensem.
Ey yurdumun keklik öten dağları.

Akşam olur sürülerin dağılır
Bakraçlara ak sütlerin sağılır.
Söyle bana, sana nasıl doyulur ?
Ey yurdumun burcu burcu tüten dağları.

Balcıoğlu derki ondokuz yaşım.
Demir kafeslerde garip kuşum,
Gözümde tütüyor toprağın taşın,
Bulutlar içinde yatan dağları.

Aksekili ***Abdurrahim Balcıoğlu***
Konya - Cezaevi

www.ulkunet.com

Nereye Gidiyoruz?!.

Kendi kendime hep şu suali soruyorum: Biz kimiz ? Nereden geldik, nereye gidiyoruz?..

Makalemizde ele aldığımız mesele insan nedir? Akibeti ne olacaktır? Gibi metafizik meseleler deyildir. Biz daha ziyade millet olarak,Türk olarak kendi öz varlığımız üzerinde duracağız.

Ötedenberi insanların bir türlü vazgeçemedikleri bir şey var. Bu da kök telakkisi, mazi fikri, tarih şuurudur. Bir millet kendini ne kadar köklü, ne kadar eski bilirse, o kadar şerefli sayıyor! Biz Türkler bu bakımdan da bahtiyar kişileriz. Varlığımızın tarih ve cografya içindeki yeri, hiç bir milletle mukayese edilemiyecek kadar büyüktür. Tam 36 devlet kurmuş bir ırkın çocuklarıyız !

Bu devletlerden bizi en çok ilgilendiren, şüphesiz Anadolu Selçuki devleti ve bilhassa Osmanli imparatorluğudur. Medeniyetimiz ve manevi varlığımız bu iki devletin kıymetleri, eserleri üzerinde yükseliyor. Gerçekten bir İnce Minare, ve Yeşil türbenin, bir Süleymaniyenin yanında bir Çinliye oydurulan Gültekin Kitabelerinin, bir kaç taş parçasının ne kıymeti var! Onun için biz, Türk deyince aynı şuurla İslâm deyoruz! Türkcülüğümüz Taşkentleri, Buharaları Semerkantları, Bağdatları, İslâm Türk merkezlerinde yükselen büyük medeniyetleri, kütüphaneleri yakıp yıkan islâm- Türk alemini bir daha kalkamıyacak kadar yerlere seren Cengizlere, Timurlara kaside yazan bir Türkcülük deyildir. Hunharlığın zorbalığın, her türlüsünden nefret ediyoruz ! Zulmun, millisi dinisi olmaz ! zulum zulumdur. Ne gaflet, ne dalâlettir ki bugün milliyetci Türklerden bir çokları soy adlarını ve çocuklarının isimlerini Cengiz koyuyorlar. Cengiz kimdir? Hunhar ve barbar bir Mogoll Bir tarihci Cengiz ve orduları hakkında söyle deyor: (geldiler, gördüler, yıktılar gittiler) Bu şedit ve menfur darbelerin tesiri altında orta Asya ıslâm - Türk devletleri bir türlü belini doğrultamamış ve asırlardan beri Türk olan bu ülkeler kolayca Rusların eline düşüvermiştir.

1071 tarihinde Malazgirt meydan muharebesiyle Anadoluya ayak basan Alpaslan Diyar-ı rumun kapılarını İslâm - Türk akınlarına açmış oldu. Bu akınlar Cengiz istilâları gibi yakıp yıkıcı olmamıştır. Bilâkis Anadoluya yeni bir ruh, yeni bir iman ve bu imanın telkin ettiği müesseleştirdiği, yepyeni bir nizam getirmiştir. Konyada merkezileşen Anadolu selçûkileri köhnemiş bozulmaş eski medeniyetlerin enkazı üzerine yepyeni bir medeniyet kurmuşlardır. Battal Gazi gibi idealist hamleci halk kahramanlarının hareketleri, Mevlâna ve Yunus Emre gibi büyük mutasavufların genis görüşleri, kültür ve eserleri sayesinde Anadolu az zaman içinde islâmlaşmıştır. O zaman Anadolu bir çok beyliklere ayrılmış bulunuyordu. Bu beylikler içinde Osmanlı beyliğinin yıldızı az zamanda parladı. Bizansı tehdit eden bir kuvvet haline geldi. Orhan Gaziler ve Sultan Muratlar artık tam manasıyla İslâm-Türk karakterini taşıyan Osmanlı başbuğlarıdır.Bunlar Bizanslılardan yeşil Bursayı aldılar ve orada yemyeşil bir medeniyet yarattılar. Bu akıncı Türkler bu Allahın ve Resulunun emirlerini bütün dünyaya hakim kılmak istiyen îmânlı, cesur Müslümanlar Bursa ve havalisi ile de yetinemiyorlar. Onların gözü çok ilerde İstanbul ufuklarındadır. Murat Hüdavendigâr ve Yıldırım Bayazit Sırpsındığı Kosova meydan muharebeleriyle Rumelinde ve Balkanlarda geniş ülkeler zaptediyorlar.

Fatih henüz çocuktur. Fakat bu küçük çocuk büyük emeller beslemektedir. Rüyalarında İstanbulu görüyor, sabahlara kadar göz yaşları döküyor.

Şimdi tarihi maddeciler bize söylesinler. Bu bir avuç Türkü Avrupa içlerine kadar alan bir çocuğa göz yaşları döktüren hangi iktisadî zarurettir. Biz her şeyin üstünde hadiseleri doğuran onlara istikamet veren manevî kıymetleri görüyoruz. Osmanlı fetihleri bu iddiamızın en canlı bir delilidir. Ecdadımız, imansızları imana getirmiş, din uğruna, hak uğruna çarpışmışlardır.. Timurun Ankara civarına gelip Yıldırım Bayezidi mağlup etmesiyle sarsılan Osmanlı devleti az zaman içinde kendini toplamıştır. 1453 de hayaller hakikat olmuş, Sultan Mehmet Peygamberin tebşir ettiği Kumandan Fatih unvanını almıştır. Bütün mesheplerin, dinlerin, milliyet ve milletlerin serbestliğini ilân eden Fatihin bu hareketine benzer bir harekete 20ci asırda dahi raslamıyoruz.

Demokrasinin beşiği dediğimiz Amerikada kanunlara rağmen ırklar ve dinler arasında fark gözetilmekte Zincilerle mücadele edilmektedir. İngiltere İmparatorluk camiası içindeki milletleri köle gibi kullanmakta, hatta centilmen İngiliz lordlarıAvusturalya v.s. yerlerde sırf keyf ve zevkleri için insan öldürmekte insan avına çıkmaktadırlar.

Sovyetler birliğine dahil olan memleketlerde ise insanlar bir kaç kızıl zorbanın elinde, hürriyetsiz hayvan sürüleri halindedir. Anadolunun birliğin de bu zamanda tamamlanmış, Karaman beyliği Os-Osmanlılara iltihak ederek ayrılık kayrılık ortadan kalkmıştır.

Yavuz Sultan Selim İslâm - Türk alemini parçalamak istiyen bidayette dini gibi görünüp sonradan siyasî bir mahiyet alan Şiî meshebini yoketmek, bunu himaye edenlere yaman bir ders vermek istedi. Şah İsmaile Çaldıran ovasında bu dersi verdi. Mısırı fethederek yer yüzündeki bütün Müslümanların halifeligini ilân eden Yavuz, bütün İslâm alemini bir bayrak altında toplamak istiyordu. Fakat felek yar olmadı. Genç yaşında öldü. Kanunî Sultan Süleyman zamanında İmparatorluk en haşmetli zamanını yaşadı. Osmanlı orduları Viyana

www.ulkunet.com

surlarına kadar dayandılar, 3 kıta ve yedi deniz emrimize amede idi.

XVI Asırda Kanunî Sultan Süleyman nezdine gönderilen Avusturya elçisi o zamanın Türkiyesi hakkında şunları söylüyor «Onlara - Türklere - karşı hiç bir şey, set teşkil edemez, onların ilerlemesi karşısında her şey yıkılır. Böyle bir düşmana karşı, küçük ve alelacele toplanmış, bir ordu ile açılana atılmak, korkarım ki cesurluk deyil, çılgınlıktır.

Süleyman, gerek kendisinin ve gerek ecdadının muvaffakiyetlerinin telkin ettiği dehşetle karşımıza dikiliyor. Macaristan ovalarını 200,000 suvari ile istilâ etti; Avusturyayı tehdit ediyor. Almanyanın mütebaki kısımlarını tehdit ediyor. İran hududundan buraya kadar devam eden yerlerdeki bütün milletleri arkasından sürüklüyor. Bir çok kralların menabiî ile techiz edilmiş bir ordunun başında bulunuyor. Nısf küremizin inkisam ettiği üç kıt'adan her biri, bizim imhamızı nihayete erdirmek hususunda iştirâk ediyor. Bir yıldırım gibi çarpıyor. Harbe ve darbe alışkın, gayet iyi talim görmüş, bir ordunun başındadır. Ordu da onun iradesine alışmıştır. İsmi ta uzaklara kadar dehşet salıyor. Hudutlarımız boyunda bir arslan kükrüyor. kâh buradan kâh oradan geçmek istiyor»

Halbuki şimdi biz kâh oraya kâh buraya yalvarıyoruz. Amerikadan dolar bekliyoruz. Londradan haber! Ruslar boğazlardan üs mü istiyor.? Hemen aklımıza şu geliyor: «Bakalim Amerika ne deyecek onlar bizi bırakmaz canım.» Gazetelerimiz Anadolu ajansımız Vaşingtonve Londradan haber aktarmakla meşgul! Boğazlar kimin? bizim!. Şark vilâyetleri? o da bizim! Herkesten evvel bu topraklar üzerinde bizim hakkımız var.

Daha dün Çanakkale için 500,000 Şehit verdik, Şark vilâyetlerinde Allahu ekber tepelerinde bir nesli birden harcadık. Dirilerden utanmıyorsak ölülerden bari utanalım. Ölelim. Fakat şehidin ruhuna ecdadın ruhuna, tarihe ihanet etmiyelim! Millî gurur ve izzeti nefsini çiğnetmiyelim. Çalıp çırpıyoruz. Milleti periperişan ediyoruz. Sonra bir dilenci gibi millet adına Amerikaya şuraya buraya avuç açıyoruz! Aynı kitaptan şu parçayı alıyorum. Büyük bir deniz zaferi kazanılmıştır. Muhteşem Süleyman sanki bu zaferden habersiz gibidir. Vakûrane ve asilâne bir şekilde esir düşman donanmalarını seyrediyor.

"Eylülde muzaffer donanma, esirler ve ganimetler ve zaptolunan sefinelerle beraber İstanbula döndü. Biz Hiristiyanlar için ne kadar felâketli ve acıklı bir manzara ise, Türkler için o kadar neşeli bir manzara.. Donanma ilk gece, İstanbul kapılarında demirledi. Süleyman liman methaline sutunlu mevkie inmişti. Amiral gemisinin kıçında Don Alvaro de Sande ile Napoli ve Sicilya donanmalarının amiralleri, Don Berensuer de Reguesnes ve Don Sancho de feyva teşhir olunmuşlardı. Süleymanın yüzünü görenler onda hiç bir gayrı mutat gurur nişanesi vücut bulmamış olduğunu temin ediyorlar. Ben de kendisini iki gün sonra, dini vazifesini ifaya gitmek üzere saraydan çıktığı zaman gördüm. Yüzünün ifadesi hiç değişmemişti. Halinde aynı hûşunet ve hüzün eseri vardı. O dereceki zaferin kendisiyle hiç alâkası yokmuş beklenmedik hiç bir Yeni hadise vukua gelmemiş zannedebilirdiniz. Talibin mukadderatını kabule bu ihtiyar adamın kalbi okadar mükemmel surette alışmış ve hazırlanmıştı ki bütün alkışlara kulaklarını tıkıyordu.

Halbuki şimdi, en küçük merasimlerde dahi bir öğünmedir, bir alkıştır gidiyor. Meydanlara bir takım acayip mahlukat çıkıyor. «Biz yaptık! Biz yarattık, etrafında sımsıkıyız» gibi beylik ve mutat tekerlemeler söyliyor arkasından bir alkışlar gidiyor. Boğuk ve yırtık ses tekrar devam ediyor» çünki 4 asırlık işleri 20 yıla sığdırdık; yaptık.. Kendi kendinize düşünüyorsunuz! Yapılan nedir? Nihayet dün bir vilâyetimiz olan Yunanistanın Yunanlıların mağlûbiyetidir. Onu da bu meydanlarda dilli düdük gibi öten efendiler yapmamışlardır. Çanakkaleyi de, Millî mücadeleyi de yapanlar ölmüşlerdir. Bu adamlara ne oluyor?, Bu adamlarla şehit ve Gazi Mehmetcik arasında dağlar kadar fark vardır. Bunlar onun Allahına inanmadılar, onun kitabını arka sokaklara attılar. Onun dinini kaldırdılar. Şimdi de layıklık, inkılâpcıyız «biz yaptık biz yarattık deye bas bas bağırıyorlar.

Mehmetciğin can verdiği bu topraklar üzerinde merasim milliyetcilerinin apartmanları yükseliyor. Bir peker çıkıyor. Müslüman olan bu milletin meclisinde, müslümanlığa söveyor.Onu kominizmle bir tutuyor. Ve bizim millet vekillerimiz susuyorlar. Milletin vicdanına imanına hürmetsizlik saygısızlık olsa olsa bu kadar olur. Bir uçuruma doğru yuvarlandığımız artık bu gün meclis tarafından da anlaşılmış bulunuyor. Başta Hamdullah Suphi olduğu halde akıl ve fikir sahibi dürüst vatanseverler bu mesele üstünde ısrarla duruyorlar. Fakat yine Halk Evi milliyetcileri vezin kafiye milliyetcileri ortaya çıkıyorlar. Ve akıl selimi, vatanın ve milletin sesini susturuyorlar. Hamdullah Suphi diyorlar, müslümanlığa hizmet etmek istiyorsa, Yenişehir de yapılacak caminin iâne defteri açıktır; oraya para yahrsın!... Ve şiddetle alkışlanıyorlar.

Bu efendiler bilmelidirler ki: Türkiyede uyanan yeni din hareketi Yeni şehre bir camî yaptırmaktan iane toplamaktan ibaret degildir. Tam çeyrek asırdır, bu memleketin müslüman olduğunu ancak Kurban ve Ramazan bayramlarında hatırlanırdı. Hükümetce Müslümanlık demek senede bir defa kurban derisi ve evlere zarf dagıtarak fıtra toplamak demektir. İmansızlar her zaman her yerde «değişmiyen bir şey yok, her şey değişir, allahlar bile insanlar gibi doğarlar, yaşarlar ölürler» dedikleri halde lâyıklık denilen kibarca dinsizlikten başka bir şey olmıyan bu kelimeye sanki gökten zenbille inmişcesine taassupla sarılıyorlar. Onu değişmez bir dustur olarak alı-

www.ulkunet.com

yor, ellerinde kalkan gibi kullanıyorlar. Millet vekilleri adı üstünde milletin vekilidirler. Ve milletin isteklerini yerine getirmeye mecburdurlar.

Ey imansızlar, imana geliniz. Hamdul lah Suphiler de vaktiyle sizler gibi minâreyi kabir taşı zannettiler. Türk ocaklarında ateşli nutuklar irat ettiler. Fakat bugün hatalarını anladılar. Milletin ıztırabını duyuyorlar. Fakat onlar bu işte fazla geciktiler; herkesin bildiği bu hakikatlara varmak için saçlarını ağarttılar. Henüz sizler gençsiniz ateşlisiniz ! Bu millet sizlerden çok şey bekliyor.

Hakikati parlak nutuklara, alkışlara tercih ediniz. Millî vicdanın sesini dinleyiniz!. Perişan halk yığınlarının ıstırabını duyunuz!. Ataizmi atavizmi bırakınız!.

Ebedîve ezelî kıymetlerinden uzaklaştırılan, mukadesatı ayaklar altına çignenen bu millet kaybettiği büyük imanını arıyor. Beyhude yere onu isimlere ve resimlere taptırmıya kalkışmayınız!. Bu millet ancak Allaha tapar. Kendisine hizmet edenleri de asla unutmaz, sever sayar. Fakat bu millet putperest deyildir efendiler. Bu millet ne istediniz de yapmadı!. Külâhını çıkar! dediniz çıkardı,!.. vereceksin dediniz! verdi, Öleceksin dediniz öldü. Onun Mezarını bari çignemeyiniz!.

Biz Millî mücadeleyi hangi ruhun başardığını biliyoruz!. Onu merasim milliyetcilerinden derme çatma kitaplardan ögrenecek deyiliz. Biz de aynı ruhu yaşıyoruz, aynı imanı taşıyoruz!. Mehmetcigin ruhuna, onun kanıyla sulanan bu topraklara ihanet ettirmeyiz!. Şehit ve Gazi Anadolu münkir insan istemiyor.

Şu 25 yıl içinde din ve iman gayretinin kurtardığı bu toraklarda bu imanın mümessilleri olan insanlar asılmış, kesilmiş susturulmuştur geri kalanlarda yaşamıyorlar, sürünüyorlar. Unutmuş deyiliz, «Ulus„un sabık baş yazarı "Biz onları susturduk! Cemiyet içinde onları asgarı hadde indirdik» demişti. gerçekten öyle oldu. Hak Hakikat yolunda yürüyenler susturuldu. Gençliginin kısmı azamını hamamda geçirenler bu millere ahlâk dersi vermeye kalktılar.

Bu günkü manzara hepinizin malûmudur. «Bu milletin efendisi köylüdür» sözü, Hakiraye milletin dir tekerlemesi gibi sadece ağızlarda kaldı. Köylüyü kalkındırıyoruz deye yapılan beyanatlar, gazete sütunlarını doldurmaktan başka bir işe yaramadı. Ona angaryanın her türlüsü yükletildi. Bir taraftan maliyenin, diger taraftan hususî idarelerin tahsildarları vasıtasıyla köylümüzün elinde ne varsa alındı. İlk ögretim davası diye ortaya bir şey atıldı. Direktifler verildi. Emirler buyruldu. Derhal ve hemen her köyde bir okul yapılacaktı. Kanun üstü bir gayret ve şiddetle köylüler zorla calıştırıldı. Köylünün arabası satıldı, kağnısı satıldı. Damının yongasına varıncıya kadar soyuldu. Aşağı yukarı her köye köylünün canını ve malı bahasına derme çatma, plânsız mektepten başka her şeye benziyen binalar yapıldı.

Kemiyet ve rakam düşkünü efendiler ögündüler «Bir yıl içinde şu kadar okul yaptık, ilkokullara devam edenlerin sayısı şu kadara çıktı» Halbuki yapılan bu okulların bir çoğu şimdiden yıkılmış, bir kısmı da öğretmensiz kalmıştır. Zaten öğretilenlerin de aslı esası yoktur. «Uçtu uçtu ne uçtu? inek uçtu; inek uçmaz v.s.» çocuklarımıza ruhlarını zerginleştirecek, onları tekamül ettirecek, duygulandıracak hiç bir şey veremiyoruz, Her şeyimizde bir ciddiyetsizlik bir maskaralık var. Sözde köylüyü kalkındırmak için kurulan köy enstitülerinin hazin manzarası hepimizin malûmudur. Bu topraklar üzerinde bu toprağın insanına yabancı bilgisiz fakat her şeyi bilirim iddiasında bulunan, ukalâ, menfi ruhlu yıkıcı bir nesil yetiştirmek milletimizin geleneklerini, manevî kıymetlerini çigneterek mevcut mülk nizamını alt üst etmek gayesini güttüler. Ali ve Tonguç babaların dedikleri olsaydı Türkiye belki de bugün Sovyetler Birliginin bir cumhuriyeti olacaktı. Bu gün köyümüz köylümüz her bakımdan geridir. Üstelik yeni yeni iptilâlara tutulmuştur. Köy bakkallarında tuz yoktur, şeker yoktur, fakat içki vardır. İçkisiz düğün dernek olmaz!.. Saf ve temiz bildiginiz köylümüz de gün geçtikçe bozuluyor. Mütegallibe dediğimiz eski köy ağaları fikrayı korurlar, düşeni kaldırırlardı. Köy ve kasabanın iktisadi hayatında n a z ı m vazifesini görürlerdi. Halbuki şimdi yeni zenginler, hacı ağalar, Anadolunun emeğini alın terini, İstanbulun bilmem hangi calgılı kahvesinde, hangi barında, bir kumar masasının başında bir fahişenin koynunda bir gecede bir kaç köyü birden harcayıveriyorlar. Kasabara geliniz, kaza merkezlerini dolaşınız. Adı memur olan her ay devletin kesesinden yüzlerce lira alan ne iş yaptığı belli olmıyan ütülü pantolonlu kıravatlı bir takım adamlar görürsünüz! Meselâ baytar vardır. Ziraatcısı vardır, doktoru vardır. Fakat ne yaptıkları pek bilinmez! Ya bir kahve köşesinde tavlanın, ya bir içki masasının başındadırlar. Kendileriyle konuşunuz aşağı yukarı hepsinin vereceği cevap, şudur: «Ne yapalım birader, burada hayat yok! vakıt geçiriyoruz».. Nice nice genç istidatlar, münevver insanlar, kıymetli vakıtlarını masa başlarında, şurada burada öldürüyorlar. Anadoluda iş mi yok! Köylerimiz, kasabalarımız sıtmadan tırahomdan veremden kırılıp gelçiyor. Doktor beyimiz tavla başında. Hayvanlarımız hastalıktan kırılıyor. Boytar beyimiz bilmem nerede. Ormanlarımız yanıyor. Yüksek mühendisimiz içki masasında v.s Bu neden böyle oluyor?. Niçin memleketimiz, milletimiz sefalet ve ızdırablar içinde yüzerken bu genç kafalar, kudretli kollar atıl, gevşek, sarsak bir vaziyettedir.

Serdengeçti Osman Yüksel

Makalemiz fazla uzadığından bu sayıda hepsini neşredemedik özür dileriz.

Gelecek sayımızda şehir hayatından, pokerli, içkili apartman âlemlerinden, randevû evlerinden, aile facialarından bahsedeceğiz. Her şeyin iç yüzünü meydana vuracağız. Memleketimizde yan yana yürüyen sefahet, sefalet üzerinde ısrarla duracağız.

www.ulkunet.com

Zincirlerinden başka bir şeyi olmıyan insanlar.

(3 üncü sayıdan devam)

Kanuni bakımdan esirler mahdut bir zaman için *kamplara* sevkedilirler fakat MVD. kanun tanımaz ve "Her zaman olduğu gibi„ cezaları idareden gelen emir üzerine uzatır. Öyle tahmin ediliyor ki esir kamplarına gönderilenlerin % 5 şi dahi serbest bırakılmıyor. Bu korkunç hakikatlerin dünya basının gözünden kaçmış olması hakikaten bir sırdır. 1930 senesinde Amerika Birleşik Devletleri hazinesi mecburî iş mahsulüdür diye Rusya'dan gelen kereste mamulü ve kibritlere embargo koymuştur fakat henüz başvekil tayin edilmiş bulunan Molotof bütün söylentileri; harikulâde bir yalanla teskin etti: " Kapitalist memleketlerdeki bir çok işsiz ameleler bizim kuzey rejionlarımızdaki esirlerin çalışma şartlarına gıbta edeceklerdir„ dedi. Embargo tarafından kaldırıldı, o zamandanberi arada sızan söylentilerde oraları gezen ve o kamplarını; İzcilerin yaz kamplarından biraz daha rahat olduğunu söyliyen "Yoldaş gezginciler„ tarafından bertaraf edildi. 1944 yılında Rusya ve Siberya'ya yaptığı seyahatte Henry W a l l a c e; Wandell Wilkie'in "Mahut toplama kampları„ diye adlandırıldığı nesneden bir tekini dahi görmemiştir Wallace, seyahatını, İvan Nikişof'un Mes'ut refakatinde yapmış ve manzarayı ona göre seyretmiştir. — Sibiryadaki en korkunç ve en büyük ölüm kamplarının yani Daletroinin en vahşi şef'i olan Nikişofla—

Burada yani Dalstroi'de Fransanın bir *kaç misli* büyüklüğünde ve tamamen MVD. tarafından idare edilen bir arazi üzerinde Sovyetler birliğinin; diğer milletleri altın istihsalinde geçmek isteme delilliğinden dolayı binlerce esir ölmekte ve öldürülmektedir. Fakat Wallace bu beşer mezbahasını tasvir ederken "Büyük bir endüstri anahtarı diye vasıflandırır. Sovyet birliğinde ilk esaret kurnazlıkla kurulmamış olsaydı bu gibi münasebetsizlikler şüphesiz ki yuku bulamazdı. Esaret; Lenin'in: mücrimler düşman değildirler, onlar ancak sosyetinin - kapitalist sosyetinin - kurbanlarıdırlar ve sosyalizmin ışığı altında yalnız *iş yaptırma* yolu ile terbiye edilmeleri icap eder, böylece suç dünyadan kalkar "cümlesindeki utopik bir ideal sihiriyle sinsi sinsi sokulmuştur. Rusya'da esasen *müteveffi* cezai ve insana yakışır bir şekilde ıslâh sistemi yeni olarak kuruldu ve bunun izleri ancak 1928 e kadar devam edebildi.

Bundan sonra 5 yıllık muazzam pilânın gayeleri tahakkuk edemeyince yerine ancak iş semeresi kaim oldu. Mücrimleri hüsnüniyetle çalıştırarak terbiye etmek sistemi ortadan kalktı ve yerine çılgınca iş temin etmek için canavarlık kaim oldu. Bu gün için Lenin ideallerinden kalan birtek şey varsa; o da hakiki *mücrimlerin esir* kamplarındaki imtiyazlı durumlarıdır. MVD. ve adalet bakanlığı sınıf mücrimlerinin müneferid mücrimlerden daha ciddî muamele görmeleri icap ettiği *hususunda* tekrar ısrarla durdular, MVD nin yüksek memurlarından biri olan Semion Firin; "Biz size alelâde mücrim diyoruz, sizi düşman telâkki etmiyoruz çünkî içinizde ne mülk sahibi ve ne de fabrikatör çocukları vardır„ demiştir. Bunlar hiç bir zaman ceza kanununun 12 yaşından küçük olanlar için bahsettiği haklarından istifade edememişlerdir. Bu açlık imparatorluğunda çocuklar dünyaya gelmektedir. Gerçi esirlere cinsi münasebet menedilmiştir, fakat birçok kadınlar bunu; gebeliğin kendine temin edeceği bir parçacık fazla *ekmek* tayinini göz önünde bulundurarak soğukkanlılıkla telâffi etmektedirler.

Gebeliğin 7 - 8 inci ayında esirler hususî bir doğum *kampına* gönderilirler ki burada onlar bir yıl için daha hafif işler yaptırılır. Sene sonunda dünyaya gelen yavru Devlet tarafından *yetiştirilmek* üzere (Annenin hiç bir zaman bilemiyeceği bir yere) götürülür. Böyle bir esaret sistemini tatbik etmekle Sovyet Liderleri zor bir iktisadî *meseleyi halletmek* mecburiyetindeydiler. Sovyet Birliğinde 1932 - 33 yıllarında çalıştırılan bir amelenin ortalama yevmiye tutarı yılda 1496 rüble idi ve buna göre *de* esir kamplarında çalıştırılacak kimseler için 500 rüble masraf tahmin edilmişti. Böyleçe yıllık olarak esirlere büyük bir gelir temin edilecekti. Halbuki bu, ilk *nazarda* büyük bir kâr olarak görcndüğü halde nafakayı dahi temin etmekten uzaktır çünkü normal şartlar altında yapılan iş bedeli; meşhur "yapılan iş kifayetsizliği„ yüzünden ödenmektedir. Bunu pek iyi bilen Sovyet Marxist'leri; kapitalist sosyetenin teşebbüsüne dahi cür'et edemiyeceği böyle bir meselenin güçlüklerini iyice kavramışlardır ve bütün meseleyi Sosyalizmin perdesi altında *çözmüşlerdir*; yani esir yığınlarını aç tutup tayınlarını yaptıkları işte mepsuten mülenasip vererek cebirle çalıştırmak!

Çalışmıyacak veya nafakalarını temin edemiyecek kadar çalışanlara o şekilde gıda veriliyorki bunların beslenmesi *için* harcanan para miktarı ehemmiyetli bir rakama baliğ olmadan öîüp giderler.

Bu kamplarda durumu müşahade etmek imkânını bulan diğer bir göz şahidi de raporunda; "Bütün bunlarda„ beşer mevcudiyetinin ne gibi ahlâki bir çılgınlık uçurumuna ve hayvanlık derecesine *düşürüldüğünü* bu cehennemlerdeki hayat saf-

Ardı Sahife [7] de

www.ulkunet.com

Zincirlerinden başka bir şeyi olmıyan insanlar.

Başı Sahife (6) de

halarını tetkik etmiyenler bilmezler ve hakikatten fersah fersah uzaklıktadırlar. Bunlarda beşeri kabiliyet ve meziyetleri devam ettirecek bütün asâlet ve duygular vicdansızca ve hayasızca ezilerek mahvedilmiştir. Beşerin; benlik, edep ve terbiyesi hemen hemen lâsliye edilmiş bir haldedir. Ahlâkî, akli melekeleri sistemli bir şekilde uyuşturmak ile beraber yürüyen devamlıçlığın; beşeri, hayvanlaştırmak için gayretleri daimi olarak faaliyettedir. O şekilde ki bu faaliyetler neticesi ceseddeki insanî varlık yavaş yavaş ölmekte ve yerini uyuşuk bir hayvanlık mevcudiyetine terketmektedir. İşte bütün bunları örtmek için «Demir perde» indirilmiştir. Ve bu perde sosyalizm adı altında beşerin düçar olduğu bütün bu şenaat ve fecaati görecek kabiliyette gözlere sahip olacak hür insanlar yetişinceye kadar böyle kalacaktır.

(Reader Dieges) Mecmuasından : İngilizceden çeviren :

Zeki Tatay

S O N

Stalin Rozvelte demiştir ki

İkinci dünya harbinde Almanyayı yere sermek için Stalin - Rozvelt - Çorçil Tahranda buluşmuşlardı. Bir aralık söz Türkiye'ye intikal etmiş.

Bunun üzerine Stalin yoldaş Rozvelt ve Çorçile mağrurane demiş ki : Türkiyemi, Türklermi?. "Bende o herifferden 50 milyon var.." Tıpkı Haymanalı bir köy ağasının bende 10,000 koyun var, der gibi hani . Stalin yoldaşın niçin böyle dediğini bu yazıları okuduktan sonra daha iyi anlamış bulunuyoruz. Zira Rusyada insanlar ancak hayvan muamelesi görüyor. İnsanlardan bahsederken yoldaşlar, çobanların sürülerinden bahsettikleri gibi bahsediyorlar..

Hürriyet istiyoruz !..

— *Hürriyet âşıklarına ithaf* —

Haykıralım gür sesle, inlesin dağlar, taşlar:
Hürriyet istiyoruz, hürriyet arkadaşları..
Bütün (Serdengeçti) ler bizimle gelsin dile ...
Hürriyet türküsünü söyleyelim aşk ile !..

Demokrasi yolunda yürümek olmaz yavaş,
Hürriyet savaşıdır girdiğimiz bu savaş !..
Yeter artık bu perhiz, yeter artık bu diyet,
Hürriyet istiyoruz, arkadaşlar, hürriyet !..

Fethederek vatanın ovasını, dağını.
Yükseltelim şerefle hürriyet bayrağını !..
Koşarken Hakka doğru, Hakka tapan âşıklar,
Dağılsın karanlığı saçtığımız ışıklar !..

Tutuşmuş saçlarımız birer arslan yelesi,
Yanıyor alnımızda hürriyet meş'alesi !..
Baş ülkümüz : " Milletçe Hakkı tutup kaldırmak,
Hürriyet türküsünü Türk yurdunda çaldırmak !.. "

Dikilmiş kalbimize granit birer heykel :
Namık Kemal, Vaşington, Midhat Paşa, Giyom Tel !..
Vermek için hakkını bu göklerin, yerlerin,
Gidiyoruz izinden bu kahraman erlerin !

Kesemez yolumuzu ne Yezit, ne de Mervan,
Hurriyet kervanıdır, arkadaşlar, bu kervan !..
Türk için ağlayacak, Türk için güleceğiz,
Hür doğduk anamızdan, yine hür öleceğiz !..

Âşinası değiliz meskenetin, zilletin,
Kölesiyiz biz ancak memleketin, milletin !,
Ezelî sevgimiz hürriyettir, hürriyet,
Yaşasın Türk gençliği, yaşasın Cumhuriyet !..

ESKİŞEHİR — 20/Ekim/1947

Cemal Oğuz Ötal

www.ulkunet.com

Allaha - İnsana - Aşka dair

Ey insanoğlu!

Görmüyormusun ? .. Çiçekler niçin boynu bükük mahsun mahsun yas tutuyor? Ayrılık türküsü söyliyen, aşkı dile getiren yanık ney sesi niçin yürekler deliyor ? . . Niçin rüzgârlar eserken çınarlar, söğütler, serviler, aynı teslimiyetle kâh sağa, kâh sola eyiliyorlar. Rüzgârları estiren ırmakları çoşturan bu kuvvet nedir ? Bulutlar yaşın yaşın niçin ağlıyor ? niçin ırmaklar pınarlar sabahlara kadar feryat ediyorlar ? !

Kuzucukların annelerini isteyişleri, yanık meleyişleri ciyerlerimizi niçin parça parça ediyor ! .

O gözü yaşlı anneler, ve kendi varlığından doğan bütün varlıklar, tekrar geldikleri yere dönmek için niçin bu kadar acelecidirler ! . . Niçin gözler gözlere gönüller gönüllere vurgundur ?

Bu bütün kâinatı idare eden yakıcı kuvvet, her şeyi sihirliyen ilâhi güzellik, buyerleri gökleri, gönülleri dolduran sonsuz ve tatmin olunmıyan arzu, bu sonu gelmiyen isteyişler, nereden geliyor ? . .

Dinle: ezeliyet ve ebediyetlerin hakimi ne buyuruyor:

"Sen olmasaydın, sen olmasaydın efläki yaratmazdım; Habibim„ Kâinat aşk üzere yaratılmıştır. Bu dünyada her şey vasıtadır. Gaye aşktır. Var edende, yok eden de odur. Matlup olan odur. Aşkın kaynağı Allahtır. Kâinat ezelî ve ebedî aşkın tecellisi Allahın nurudur.

Sonsuz ve eşsiz kemalât sahibinin sonsuz ve eşsiz tecellilerine muhatap olarak seçilen ve yaratılan insandır.

" İnsan eşrefi mahlûkat, yer yüzünde Allahın halifesidir„

İnsan demek aşık demektir. Ruhlarında bu nurun tecellisi olmıyanlar bedbahtır. En tabiî olan insan aşık olan insandır; aşkı olmıyanın ruhu da yoktur. Ruhu olmıyan insan değildir.

Aşk insanı Allahla vasıtasız bir şekilde Hesapsız ve kitapsız birleştirir. Mevlânaların Yunusların yolu bu yoldur. Onun içindir ki Yunus :

"Ben seni severim candan içeri
Yolum vardır bu erkândan içeri
Şeriat, tarikat yoldur varana
Hakikat meyvası ondan içeri

demiştir. Bu yol aşk yoludur. Bu yolun sonu yoktur. Bu yolda "İki günü birbirine müsavi olanlar zarardadır„ ileri ! daima ileri aşkın parolası budur.

Feylezoflar insanı türlü türlü tarif ederler. Eskiler insana "hayvanî natıkdır„ derler. Başkası alet yapan hayvandır der. Biz din ve hak yolunda yürüyenler aşk yolcuları insanı şöyle tarif ediyoruz. İnsan tapıcı bir mahlûktur. Tapmak demek çılgıncasına sevmek demektir. Her insan mutlakak bir şeyi sever ve bir şeye tapar. İster vahşi, ister medeni her insan sever ve tapar. Her cemiyetin bir putu vardır. Feylezoflar ne derlerse desinler kurtarıcı fikir, felâha götüren yol aşk yoludur. Aşk, ruhun mükemmeliyeti devamlı bir şekilde arzu ve isteyişidir. Hakiki aşık ancak hak aşıkıdır. Allah aşıkıdır. Çünkü Allah en mükemmel varlıktır, Hakiki güzellik, kemal ancak ve ancak Allahdadır.

Aşkın gayesi ne mevki, ne kadın, ne servettir!.. çünkü bunlar gelici geçici şeylerdir, Aşk ise sonsuzdan doğar, sonsuzu arar, sonsuzda kaybolur. Ancak Allaha, mükemmele, sonsuza tapılır. İslâm bu hakikatı "Lâilâheillâllah„ lâfzıyla formülleştirmiştir. Fakat yalnız bunu bilmek, kuru kuruya tekrar etmek kafi değildir. Bu hakikatı yaşamak yaşatmak lâzımdır.

Aşık sevdiği uğrunda her şeyini feda edebilendir. Bu yol çetin bir yoldur. Er kişiler ister. Fakat nakka hakikatı Allaha götüren yegâne yoldur.

Arif Emre

MÜNACAT

Seni belki kendimi tanıdığım zamandanberi tanıyor, seni o zamandanberi seviyorum. Çocukluğumun sâf ve mâsum rüyâlarında dâima seni görürdüm. Ve sen bana bazan ismimle hitab eder, beni sevindirirdin. Günlerce o rüyâları tâbirle uğraşır, bana karşı gösterdiğin sevgi ve alâkaya binbir türlü mânâlar verirdim. Gündüzlelerim ve gecelerim daima seninle doluydu. Fakat o sâf ve masum rüyalar artık görünmez oldu. Her hâlde bana darılmışsın, artık beni sevmiyorsun. Hangi günahım seni benden ayırdığını bilmiyorum. Fakat seni ben yine seviyorum. Günlerim, bir gün senin de beni seni seveceğin günleri düşünerek geçiyor. İçim o saâdetin hasretiyle yanıyor. Seni istiyorum. Her şey bana seni haykırıyor. Titriyen yapraklar, solan güller, yeşeren ağaçlar, hep beni sana çağırıyor. Ateş böcekleriyle süslenmiş sémâ, bana senden haberler getiriyor. Her şeyde senin sesini duyuyorum. Her şeyi sende, senin aşkında buluyorum. Senden başka, senin aşkından başka herşey bana iğrenç, sahte, ve fâni görünüyor. Gül bahçelerini, saz nağmelerini, çağlayan seslerini istemiyorum. Yalnız seni, yalnız seni istiyorum. Seninle bedbaht olmayı başkasile mes'ut olmaya tercih ediyorum. Senin vereceğin ıstırabı saâdet, başkasının verecegi saâdeti felâket olarak görüyorum. Hakikî saâdeti bana ancak senin aşkın verebilir. Ben işte bunu istiyorum, Ey sâkî bana öyle bir şarab sun ki onun verdigi sarhoşlukla yalnız seni göreyim, yalnız seni düşüneyim ve yalnız senin olayım. İşte bunun için gözyaşlarımla yıkadığım günâhkâr kalbimi sana veriyorum. Onda senin aşkından başka hiçbir şeyin aşkı yerelmiyecek Kalbim senin evin olacak, Orayı aşkının cilveleriyle süslüyeceğim. Oraya yalnız sen gireceksin. Onu yalnız senin için saklıyacağım. Ben yalnız sana bağlıyım. Bu bağ, be-

Ardı Sahife (9) de

www.ulkunet.com

MÜNACAAT

Başı Sayfa [8] de

nim herşeyimdir. O olmazsa ben yokum demektir. Beni yokluktan kurtaran sensin. Ey sevgili, sen beni hayata bağlıyan bağsın. Sen olmasan ben olmazdım, yaşayamazdım. Hayatın bütün ıstırablarını bana senin aşkın unutturuyor. Hayatı senin aşkınla yaşamaya değer buluyorum.

Ey sevgisile bana hayat veren sevgili, beni bana bırakma, beni benden kurtar. Ben yıllarca bunun için çırpındım. Kendimden kaçmalı ve sana ulaşmalıydım.

Sen bana "Dön„ (1) demiştin. İşte bunun için sana döndüm. Bir pervanenin ışık tarafında döndüğü gibi ben de senin etrafında döndüm, seni aradım. Nihayet kapını çaldım. Bana, "Gir„ (2) dediğini duyar gibi oldum. Ayakkabılarımı çıkardım (3) O dar kapıyı (4) aralık yaptım. Burası geniş bir yerdi. Ziyası nûr içi huzûr doluydu. Bir iki adım attım, seni göremedim, takatım kesildi. Daha ileri gitmeli, sana ulaşmalıydım. Fakat heyhat ayaklarımın mecali kesilmiş, ve ruhumda bana kuvvet verecek ümit kalmamıştı. Fakat sen yine beni çağırmakta devam ediyordun. Bir zamanlar seninle beraber olduğum için beni çağırdığını biliyorum. O âlemde seninle mes'ut yaşıyordum. Benimle konuşuyor ve ben de sana hep evet (5) diye cevap veriyordum. Fakat ne oldu, bilmem, her halde bana darılmıştın, beni bıraktın. O zaman kendimi bambaşka bir âlemde buldum. Ve o mes'ut âleme artık vedâ etmiş olduğumu anladım. Bedbahttım, çünkü beni sevmiyordun. Ey sevgisiyle bana hayat veren sevgili, bana acı, bana merhamet et, Her an o âlemin hasretile ruhum perişan ağlıyorum. Bana o âlemin kapılarını aç, bana kendini göster. İşte bunun için "Ölmeden evvel ölerek (6) "Bin cân olaydı kâşki ben dil şikestede; Tâ her biriyle bir kes olaydım fedâ sana„ , "Cânı cânan dilemiş vermemek olmaz ey dil; Ne niza eyliyelim ol ne senindir ne benim.„ , diyerek senin sunacağın şaraba doğru koşmak, yine senin elnden, yine aynı şarabı içmek, kendimden geçmek istiyorum. Bana bunu ver, İşte sana gözyaşlarımla yıkadığım günâhkâr kalbimle geliyorum. Onu al, senin olsun tâ ki SEN de BENİM ol.

Müslihittin Sönmez

(1) Yâ eyyühel nefsül mut'maînne İRCİÎ İlâ Rabbiki raziyeten marziye "Ayetine telmih.

(2) "Fethuli fi ibad vedhuli Cenneti„ âyetine telmih.

(3) "İnni ene Rabbüke FAHLÂ' NALEYK innek bi va'dil mukaddesi Tuva„ ya telmih.

(4) " Dar kapıdan girmeğe gayret ediniz. İncil„ e telmih.

(5) " Elestü bi Rabbiküm. Kâlû BELÂ„ âyetine telmih.

(6) "Mûtû kable eute Mûtû „ hadisine telmih.

DOMUZ ÇOBANLARINA

Ey Bulgarlar:

Asırlarca hakimiyetmiz altında yaşadınız. Her türlü kutret ve kuvvet elimizde iken biz sizlere ve imparatorluk camiası içindeki milletlere e fendice muamele ettik. Dininize karışmadık. Dilinize karışmadık! Elinizden ekmeğinizi almadık!.. Yolunuzu kesmedik.

Fatih İstanbulu fettetti. Bir devir kapadı, bir devir açtı. Şehüislâmla ortadoks kilisesi baş ruhanisine aynı muameleyi yaptı. Kiliseleri kapatabilirdi. İstanbul da dahil bütün Balkanlardaki Hiristiyanları müslüman edebilirdi. etmedi; Yapmadı: Çünkü büyük bir ruha sahipti çünkü Türktü. Müslümandı. Sizin gibi uşak deyildi. Kul köle deyildi, yabancı bir devletin emriyle hareket etmiyordu. Bütün alemleri yaratan, yarattıklarını rahmetiyle yarılgiyan tanrının emriyle hareket ediyordu.

Türk müsamahası ve islâm adaleti altında yüz yıllarca hürriyet saadet ve refah içinde yaşadınız! Bütün balkan memleketlerinde köylerinde, şehirlerinde Osmanlılar camiden çok kilise yaptırdılar. Halkın anane ve ibadetlerine hürmet ettiler.

Fatih İstanbulu alalı 500 yıl oluyor Bizim ecdadımız yüzlerce sene evvel bugünün ben medeni en demokrat milletlerinden daha insan daha medeni bir şekilde hareket ettiler. Halbuki siz daha iki yıl evvel 65 yaşında ak sakallı bir ihtiyar olan Filibe müftüsünü zorla vaftiz ettiniz!..

Müslüman çocuklarını zorla ailelerinden kopardınız ! Kendi mekteplerinizde kıpkızıl gavur ettiniz! jandarmalarımız köylerde Müslüman Türk kızlarının ırzına geçiyor Tahsildarlarımız şehirlerde Türk ailelerinin namaz kıldıkları seccadeleri bile haczediyorlar! Münevverlerimiz zindanlarınızda çürüyor. Mecburi iş kamplarında son nefeslerine kadar çalıştırılıyor. Bütün bunları biliyoruz! Daha dün yollarını şaşırıp hudutlarımız üzerinde uçan silahsız ateşsiz şuçsuz tayyarelerimize ateş ettiniz! Bir çavuşumuz şehit oldu. Olduğu gibi cesedini bile göntermediniz. 11 Gün sonra zavallı insanın naşının içine ot doldurarak getirdiniz! Siz yalnız dirilere deyil ölülere dahi zulmediyorsunuz! Razgrat hadsesini unutmadık! Türk mezarlarını sırtlanlar gibi tırnaklarınızla eşip kemiklerden intikam aldığınız günleri unutmadık! Ey domuz çobanları... üzerinizden asırlar geçse de siz yine domuz çobanısınız, yine domuz çobanısınız; Nereye dayandığınızı, kimlere güvendiğinizi biliyoruz ! Merak etmeyin kospodinler yakında dayandığınız dağ yıkılacak, demir perde yırtılacak Demir kapı geçilecektir. Bunu böylece bilin Ey hunhar, barbar Bulgarlar!.

www.ulkunet.com

MAHKÛMLAR ARASINDA

Birinci Mektup : Konya Ceza Evi 19—11—947

Aziz arkadaşım :

Bir akşam garibliğinde mektubun, elime gökten düşer gibi düştü. Bütün varlığımı hüzünlü bir sevinç kapladı. Var ol, aziz ol! Biz insanlar noksan yaratıklarız!. Aranmak, sevilmek isteriz! Gerçekten bizi alâkalar kadar alâkadar eden eden ne var!..

Sevgili arkadaşım, ben bildiğin gibi hapishanedeyim. Demirkapıların, kalın yapıların arkasında, 400 mahkûmun arasındayım. Katillerin, canilerin, hırsızların içinde.. Sakın bu korkunç kelimelerden ürkmiyesin! Zira mahkûmlar içinde okadar iyi insanlar var ki... şaşarsın !..

İşte benim felâket arkadaşım Abdurrahim bunlardan biridir. Mahkûmlar ona kısaca Rahim diyorlar. Bir tahrike, teşvike, bir kazaya kurban giden bu çocuk, şu duvarların arasında üç yıldır yatıyor. Rahim bir dağ çocuğudur. Dağ rüzgârları gibi temiz bir ahlâkı, engin, bakir bir ruhu var. Kurşunu adeta başkası doldurmuş, tetiği bu çekmiş!.. Fakat hadiseler ve bizzat çocuğun kendisi fiilin esas failini saklamış!. Genç yaşında zindanlara düşmüş!.. Ben buraya geldikten bir hafta sonra hadiseyi hemen yeni olmuş gibi sıcağı sıcağına heyecanla, kesik kesik nefeslerle bana anlattı. Ne yapayım ağabey bir kere oldu! dedi. Herkesin dediği bu. "Bir kerre oldu!" Hayatta atılan yanlış bir adım, bir el hareketi, tetiği şöyle bir çekiverme bu insanları yıllar boyunca mahkûm ediyor. Olan oldu! son pişmanlık kâr etmez!.

Rahim coşkun bir çocuk. sesi de güzel. Bağzan pes perdeden kendi kendine gurbet türküleri, hasret türküleri, yanık memleket havaları söyler... Söylediğini başka birisinin duyduğunu hissedince utanır ve susar. O mahçup bir çocuktur. Bazan onunla avluya holtaya çıkarız. Avluda bir havuz var. Havuzun başına dikilir dakikalarca sulara bakarız. Gökler sulara akseder. Kuşlar!.. uçar gider, üçar gider!. Çocuklar gibi biribirimize gösteririz. Ha bir daha uçtu! ha bir daha .. diye. Derin ve engin gökler, bulutlarıyla, kuşlarıyla havuzun içinde. Rahim, hürriyeti sonsuzluğu öyle arzulamış ki bana "Ağabey diyor, havuzun içine kendimi atıveresim, benim de kuşlar gibi uçuveresim var!.. Bu çocuğun felâketi, benim felâketim oldu. Ben de aynı arzuyu duyuyorum. Sanki bende Rahim gibi bu zindanda yıllarca yatmışım ve yatacağım. Rahimin sonsuz bir alem gibi gördüğü suların bir karış ötesi betondur, taştır! İşte onun mukadderatı!. Hakikatın sert ve haşin yüzü! Sen kendini atamazsın çocuğum. Havuzun dibi taş! Sen uçamazsın çocuğum! Kanatların kırık, sen mahkûm ve mahrumsun! Koğuşuna dön ve düşün.

Rahim hasretini çektiği her şeyin, kendisi için bir hayal bir serab olduğunu, anlamakta geçikmiyor. Melûl ve mahzun koğuşuna dönüyor. Ben de yanında geliyorum. Yataklarımıza çıkıyoruz! onunla yataklarımız yan yana. Rahim ekseri zamanlar gözlerini sabit bir noktaya diker düşünür düşünür... Kennisine sorarım:

— Rahim ne düşünüyorsun...

— Hiç

— Hiç olur mu Rahim? insan "hiç" dediği zaman çok sıkıntılı olduğu zamandır

Nihayet anlatıyor. Ağabey bu dünyada çekiyoruz, öteki dünyayı düşünüyorum, Allah beni yakarsa !

— Yakmaz Rahim ! Sen bu dünyada yandın ! Allah seni öteki dünyada yakmaz ! Bir şey iki defa yanmaz ! Bu dünyada yananlar öteki dünyada yanmazlar Rahim !..

Bu sözleri yiyecek gibi sinesine çeken Rahim ferahlıyor. Ve söylenmiye başlıyor. „ Ağabey bu cinayeti işliyen, tetiği çeken - sağ elinin işaret parmağını göstererek işte bu parmaktır. Katil parmak ! ağabey bu parmağı keselim mi ? " Gülüyorum. Fakat tekrar düşünceye dalıyoruz. Rahim aynı zamanda şair bir çocuktur. Kafiyeleri „ Bulutlar ve ufuklarla" biten şiirler yazıyor. Bana gösteriyor. Yalnız masum olan Rahim mi ? Daha burada nice nice suçsuz, bir kazanın ani bir tehevvürün kurbanları var.

Dün akşam Rahimin arkadaşlarından yanıma uzun boylu genç esmer bir çocuk geldi. Adı Halil Kart ! Kürtmüş ! Cihanbeylinin Yenice oba bucağından ! şöyle yanıma oturdu. Cebinden ufak kâğıt parçaları çıkardı. Bana bir şey gösterekecek.. Belli... Göreyim dedim. Bu seferde göstermedi. Çekindi utanıyor. Macerasını anlatmasını istedim. Bir adam öldürmüş, bir de yaralamış. 20 seneye mahkûm olmuş. 2,5 senedir yatıyor. Henüz 20 yaşına basmamış... Onu yavaş yavaş açıyorum. Bana alışıyor. Kürtçeye kaçak bir türkçe ile anlatmıya başlıyor. Gayet güzel bir kürt kızına aşık olmuş! Gece gündüz pervaneler gibi onun etrafında yanmış dönmüş! Kaçıracak olmuş, muvaffak olamamış! Pencere ve duvar diplerinde hüngür hüngür ağlarmış ! Kızı akrabalarından başka bir adam belki kaçırırlar düşüncesiyle himayesi altına alır, zaten Halilin ailesi ile kızı himayesi altına alan adam kavgalı imiş! Bir gece Halil elinde tabanca ile yayladan köye iner, hasmının penceresine çıkar. Aksi bir tesadüf kurşun hasmı olan adama raslar, öldürür, Ailesini yaralar. Halil gözleri yaşararak bana bütün olup bitenleri anlatıyor. Mütemadiyen "O gün, ah o gece!„ diyor. Başka bir şey bilmiyor. He-

www.ulkunet.com

yecandan elleri, sesi titriyerek bana o gece adlı şiirini okuyor. O gece, yani cinayet gecesi...

«Yine aşkımla yandım, pek harabdım o gece,
Karanlıklar içinde sana taptım o gece
Ölümlere götüren yola saptım o gece
Ah hiç bilmiyorum ben ne yaptım o gece?!
Ne ızdırap ne acı, ne telâşlı o gece
Bilsen benim içimden neler taştı o gece
Benliğim çıldırarak sana açtı o gece,
Bir hayata mal olan bir savaştı o gece.

Hep o gece.. heb o gece! Halili mahfeden gece. Gece karanlıklarda aşk için işlenen cinayet, onu bir ömür boyunca takip edecek. Halil 18 yıllık bir mahkûmdur.

Cihanbeyli C. Savcılığı Halili taammüden ölüm cezasıyla Konya Ağır ceza mahkemesine gönderiyor. Fakat Halil daha çok gençtir! Nice nice arzuları var! Genç yaşında ölümü kabul edemiyor. Bu sonsuz arzuyu kendisi şu mısralarla anlatıyor.

"Konya yolları da büktü belimi
Demir kelepçeler sıktı kolumu
Daha nice arzularım var benim
Genç yaşımda kabuletmem ölümü

Halile sordum: - O kız ne oldu. Şimdi bizim evde deyor. Ben onun aşkına bu cinayeti işledikden sonra, bizim eve çıkmış gelmiş! Mademki demiş" Halil benim yoluma kendisini mahvetti. Bende onu çıkıncaya kadar bekliyeceğim, Tam 18 yıl! Bekle kızım bekle. İşte beni mahveden bu ya.. deyor.

Halil koğuşuna gidiyor. Biz yine Rahimle kalıyoruz. Saat (10) uykum geliyor.

Fakat uyuyamıyorum. Mahkûmlar girip çıkıyorlar. Elektrikler mütemadiyen yanıyor. Ben ışıkta uyumıya alışkın değilim. Herkes uyudu. Rahim çoktan uyudu. Benim gözlerim tavanda.. Gözlerimle tavana muvazi şekilde çakılmış olan tahtaları uzunluğuna takip ediyorrum. Ahlar oflar birbirine kavşıyor. Sayıklıyanlar da var!...

Bizim koğuşta bir tat var. O da benim gibi sık sık uyanır. Yataklarımızın içinde bir birimize bakar dururuz. Uzun burnu, kıpık kıpık gözleri, boynunda bağı göbeğine kadar inen muskasıyla dilsiz Mehmet başlı başına bir alemdir.

Gündüzleri muziplik yapar. Herkes ona, o herkese takılır durur. Fakat zaman zaman mahzunlaşır. Eline bir tahta parçası alarak saz çalanların taklidini yapar. Hiç bir şeye benzemiyen acaip garip sesler çıkarır. Bilhassa geceleri çok kederlidir. Uyanır uyanmaz hemen çakmağı çakar. sigarasını yakar. Cebinden bir kart çıkarır. Bu çocuklarının fotoğrafıdır. Karta dakikalarca bakar; öyle ki, elinde sigara olduğunu unutur. Sigarası biter gider. Halâ dilsizin gözleri fotoğrafta. uykusu gelinceye kadar bakar. Sonra birkaç defa çocuklarını ayrı ayrı öper. Fotoğrafı cebine güzelce yerleştirir. Bana dertli dertli bakar. Birçok şeyler söylemek, derdini dökmek istiyor. Fakat zavallının dili yok! işaret ediyor. Parmaklarıyla 6 işareti yapıyor. Anlıyorum. Altı çocuğu varmış. Yedi senedir görmüyormuş. Galiba mahkûmiyeti 12 sene.....

Gece sık sık uyananlardan biride mahkûmların Şükrü ağa dedi kleri 40-45 yaşlarında bir adamdır. Çok öksürür, çok tükürür. Öksürüğü, bilhassa geceleri artar. Ah ile, vah ile, bazan da küfürle kalkar, yorganı sırtına alır. Bir mumya gibi, mum sarısı benzi, yorgun gözleri, artık dikliğini kaybetmiş öne doğru düşmüş, bıyıkları, öksürük ve aksırıklarıyla Şükrü ağa ağır mahkûmların akibetini gösterir gibidir. Şükrü ağa veremdir. Bunu kendiside biliyor. Bazı geceler onu yatağın içinde ağıtlar söylediğini duydum. Burası kendi kendine kıyan, kendi ölüsüne ağlıyanların yeridir. Şükrü ağa da eskiden kabadayi bir adammış. Şimdi elinde tükrük hokkası yamalı donnu içinde mecalsiz ayaklarıyla tam bir hapishane artığı olmuştur.

Sabaha doğru bizim koğuşun ve bütün hapishanenin şenliği Kürt Ahmet ağa acaip sesler çıkararak uyanır. Namaza kalkar. Kürt Ahmet ağa, iri yarı, kulaklarına kadar kıl içinde dağ adamı gibi bir şeydir. Doksanüç Rus harpini iyice hatırladığını söylüyor. Koyun hırsızı imiş. Altı sene cezası var. Bilhassa akşama doğru avluda karavana dağılırken bir patırtıdır gider. "Ahmat ağa karavanayı ne yapacaksın çaldığın alakoyunun elini ye ..derler Dürrrb..Beee. .„ Koyun çaldığı için koyun gibi çağırıyorlar. Koğuşlarda, koridorlarda bir melemedir gider...

Sen seyret gayrı koca kürdü. „kimdir o anasını, bacısını s ... tiğim !„ Ahmet ağanın gözü de görmez! onun küfürlü sorusuna muhtelif sesler cevap verir:beee.. Bu sefer Ahmet ağa toplan söver „Hepinizin anasını bacısını, kızını, kısrağını si .... im" yine cevap.. Beee... Bu sefer iyice çileden çıkar, bakar görür ki küfürle bu iş olmıyacak! önüne gelene basar deyneği... Mahkûmlarda bir paniktir başlar. Kimi koğuşlarına kaçar. Kimi abdestanelere kapanır. Her kafadan bir ses yükselir Ahmet emmi, Durmuş helâda, Ali filânca koğusta. Ahmet ağa topallıyarak değnekle helâya gider. Helânın kapısına değneği ile kıracakmış gibi vurur. Açın Vallah billâh bu çocuğu si.. ceğim... Nihayet mahkûmlardan biri acır, Ahmet ağanın elinden tutar, ortalığı dolduran kalabalığa, çıkışır, „utanmazmısınız be.. Babanız dedeniz yerinde adama... Bunu söylerken bir taraftan da gözünü kırpar. Böylece Ahmet Emmi koğuşuna getirilir, yatağına oturur. Başlar söylenmiye . . „ İnşaallah rabbım - burada bir çok Kürt şeyhlerinin adını sayar"yüzüsuyu hürmetine bunları kahreder inşaallah" Hemen ayağa kalkar benim yanıma gelir. Çünkü ona takılmıyan hemen hemen ben kaldım. Süleyman efendi der Bir türlü adımı öğrenemedi - „Benim suçum ne ki idiyorlar bana bunu..

„Beş vakit namazımı kılfrem, allahıma ibadet idirem, benim ne suçum var bâbam"

Onu teselli ederim.. Sen onla-

www.ulkunet.com

rın sözlerine bakma derdim. Bana "Canım Süleyman efendi. Bizim memlekette birisinin karısına söğdün.. Vallah öldirirler .. Ben bunların anasını si kirem s kirem Hiç babam!...Tekrar yerine oturur. İlenir ilenir. Bakarki bu işin sonu yok ? duası geçmedi. Kendisine takılanları Allah kahretmedi. Bu sefer Ahmet ağa „Allah yokki göre babam..." demiye başlar. Ahmet ağanın bu sözünü duyanlar çıkışırlar. Sözünü geri al, küfre girdin, Allah yok! ne demek!. Şimdi onlarla da başlar gavgaya.. Ben mudahale ederim. „ Ahmet ağa Allah yok demiyor, Allahı gören bilen, sayan yok deyor" Hakikatan Ahmet ağanın demek istediği de bu .. Bana dualar eder zavallı .

Ben Hapishaneye ilk girdiğim zaman mahkûmlara hep „ kaç aylık cezanız var ? " deye sorardım. Onlar, benim bu sözüme gülerlerdi. Çünkü aylık cezalar hatta bir kaç senelik cezalar burada ceza sayılmıyor. Ceza dediğin en aşağı 8-10 sene olmalı?

15-20 25 sene lik mahkûmlar.. mahkûm ve mahrum insanlar Mukadderat denilen derin çizginin üzerinde sessiz sadasız yürüyorlar ! Otuz senelik mahkûmlardan biri yanıma yaklaşıyor elinde bir kâğıt var ! müddet kâğıdı imiş ! tam 1976 senesinin Mart ayının falan gününde çıkacakmış ! gülüyor. Efendi deyor „ Ezrail bu tarihten evvel gelirse daha benim cezam var, daha vâdem yetmedi.. deyeceğim." Gülüyor. Bu gülüşle bütün, hayata, mukadderata cemiyete, kanunlara sitem eden acı, korkunç bir gülüş !

Bey, bu kadar ceza yata yata bitmeze. Bizi ya bir ölüm, ya bir af temizler„ Ben buraya gelir gelmez „Ankaradan geliyormuş, gazeteci imiş! af var demiş„ diye etrafımı sardılar. Bir soran bir daha soruyor. Af varmı bey! "Var diyorum var!.„ Memnun oluyor, seviniyorlar.

Hiç unutmıyacağım; askadaşlardan biri ziyaretime gelmişti. Onunla konuşuyorduk! Kendisine mahkûmlardan bahsediyordum. Zavallılar diyordum, "aç tavuğun kendisini buğdayın anbarında gördüğü gibi rüyalarında boyuna af görüyorlar. Birisinin bir tabirname kitabı var. Sabah olunca o sarı kitap elden ele dolaşır, muhakkak görülen rüyalar hayra affa yorulur". Ağır mahkûmlardan biri biz konuşurken kulak misafiri olmuş. Biraz sonra bana geldi. Her türlü nezeket kaidelerini bir tarafa bırakarak: Efendi dedi, biz burada teselli ile yaşıyoruz! ne demek istiyorsun? aç tavuk kendini buğday anbarında görür ha... Vallahi dün karnını deşiverecektim.. demesin mi?. Dondum kaldım. Bu adamlara yalan söyleyiniz! Yeterki bu yalan affa ait olsun! Ona hakikatlar gibi sarılıyorlar. Bana gazeteler, mecmualar gelirdi. Bazan orada „Af„ hakkında bir şey görülür. Bu bir yazarın mütaalâsı yahut, nereden alındığı bilinmiyen bir haberdir. Ne olursa olsun! Affa ait bir şey varya... hemen gazete elimden kapılır, koğuş koğuş, elden ele dolaşır. Bana dönüp geldiği zaman okumıyacak kadar eskimiştirl. Velhasıl azizim 400 mahkûmlu koca hapishaneyi şu tek hecali iki kelime ile hülâsa etmek mümkün "Ah ve af„ !...

Bu tövbekâr ruhlar, peşiman kalpler, bu çaresizler af istiyorlar. Düşmanlarını bile affeden büyük Türk milletinin, büyük meclisinden af bekliyorlar...

Bazan onların dertlerini dinlerken farkında olmadan felâketlerinin içine düşüyorum. Izdıraplarının içinde kayboluyor, kendi dertlerimi unutuyorum. Mahkûmiyetim aylarla sayılan bir mahkûmiyet olmaktan çıkıyor. Yıllar boyunca uzayor! ellerinden her şeyleri alınmış bu muzdarip insanları seviyorum. Hiç şüphesiz mektup zarflarının üzerini bana yazdıran bu adamlarla aramızda dağlar kadar fark var. Fakat hiç bir hudut, hiç bir imtiyaz tanımıyan insan kalbi beni bu zavallı insanlarla vasıtasız bir şekilde birleştiriyor. Izdırap ve sefalet kadar insanları birbirine yaklaştıran ne var!

Gelin de sefaleti, ızdırabı burda görün!. Akşama yakın karavana düdüğü çalınır. Mahkûmlar inlerinden çıkar gibi birer hırpıt olan yataklarından çıkarlar. Ellerine sırı kalkmış çinko çanaklarını alırlar, karavana denilen bulamaç kazanının başına sefil mahlûklar gibi itişe kakışa toplanırlar.Sıcaklığındanbaşka birşey olmıyan bu bulgur bulamaçlarını içerler. Gardiyan gelir, elinde bir defterle mahkûmları sayar. Bu koğuş 28 kişi idi deyilmi?. eveti Allah kurtarsın! Her akşam çobanın koyunlarını saydığı gibi böyle sayılırız. Ve her gün aynı "söz„"Allah kurtarsın" sözü! Burada bir yığın insan, bir yığın göbre gibi çürüyor. Cemiyetin kanunların tardettiği, terkettiği insanlar... Loş koridorlar!.. Koridorlarda ellerinde koca sarı püsküllü tesbihleriyle sinirli sinirli dolaşan mahkûmlar... Bu insanları asla unutamıyacağım.

(Ardı gelecek sayıda)

Tuna Boylarında

Tunalaşan gönüllerde
Sular akar serin serin,
Şimdi kuşlar o ellerde,
Matem tutar derin derin !

Ali Osman ülkesinde,
Al bayrağın gölgesinde,
Duyamadım ben sesinde,
Neşesine o günlerin !

Aka aka duruldun mu ?
Baka baka yoruldun mu ?
Tuna bize daraldın mı ?
Nerde aslan Yeniçerim ? !..

Rüzgâr gibi gelmiş geçmiş,
Atlarımız suyun içmiş,
Kulağımda mahşerleşmiş
Hengâmesi yüzbin erin !.

Devrilmiştir nice taçlar
Kırılmıştır nice baçlar
Kosovalar Ey Mohaçlar
Nerde Serdengeçtilerin !.

Hüseyin Kara

www.ulkunet.com

prenses edasıyle hükûmet meydanında bir aşağı bir yukarı gezerdi. Başına nereden bulunduğu bilinmeyen firketeler takar, koluna yedi sekiz yaşındaki çocukların taşıdıkları çantalardan geçirir, gözünün tuttuğu birine rastlayınca, „Ben sana varacağım, beni al." der, sonra da söylediğinin saçmalığına kendisi de inanmış gibi gülerdi.

Onun en büyük zevklerinden biri de köşe başlarına saklanarak gelip geçenleri korkutmaktı. Daha sonraları delilik yoluna girince bu itiyadını sinsaşıklığa çevirdi. Rasgele herkesin peşine takılmağa, ceketlerinden tutup çekmeye başladı Kazara birinin eşref zamanına raslamayıp kendisini dövmiye kalkınca, "Ben seni seviyorum, ben seni alacağım." diye kendisince bir lütuf saydığı şeylere sığınmaya kalkardı Onun bu zaman zaman şuursuzlaşan hareketlerinden zevk alanların sayısı gün geçtikçe kabarıyordu. Bilhassa ona para vererek caddeden gelip geçenleri öptürmek bazı kimselerde bir hastalık haline gelmişti. "Kız şu beyi öpersen sana beş kuruş var, ama yanağına tükrük bırakacaksın." - Var - kelimesi daha ağızdan çıkarken Sabile yerinden fırlar, boyalı dudaklarını şap, diye gösterilen adamın yüzüne yapıştırırdı. Neye uğradığını bilmeyen zavallı yolcu kızarak dönüp, karşısında her haliyle bir deli görünce ister istemez güler, mendiliyle yüzünü silip, - Fesüpanalah - demeden başka çare bulamazdı. Fakat asıl curcuna ondan sonra kopar, vadedilen paranın verilmediğini gören Sabile kıyameti koparır, katı açılmadık küfürler savurur, nihayet bir iki kişi daha öpüldükten sonra ancak beş kuruşu alabilirdi. Boyacı çocuklarının para karşılığı istedikleri de bambaşka idi. Daha o yaşta madde ihtirasına kendilerini kaptıran bu boyacı ve aşçı çocukları bir çeryeği ele geçirince soluğu Sabilenin yanında alır, zavallıyı bir üpüryan soymadıkları kalırdı.

Bu hali her geçen görür yaşı başı, mesleği ne olursa olsun ancak gülerlerdi.

Fakat bilmezlerdi ki, bir, "kimbilir ve belki„ çerçevesinde Sabileyi - Dün - e götürmek ve orada sayısız mülâhazalar yürütmek mümkündür. Her halde o piç değildi. Onun da bir anası, bir babası vardı. Bu ana ve baba Sabile doğmadan evvel onun üzerine binlerçe hayaller kurmuşlar, onun doğumunu aileleri için ne büyük kazanç saymışlardı. O doğunca günlerce evvel hazırlanan işlemeli ipek kundaklara sarmışlar, altın nazarlıklar takmışlar, tertemiz yataklara yatırmışlar, onu ne üstün zevklerle seyretmişler, kucaklarına alarak öpüp koklamışlardı.

Sabile senelerce büyük bir ihtimam ve şefkat içerisinde büyümüş, gülmesini, yürümesini, konuşmasını öğrenmiş, bilerek, "Baba.. Anne..„ demenin zevkini almış, yarını anlamaya başlamıştı. Baba ile anne hayaller kurmakta devam etmişler, bazan onu gelinlik çağına kadar getirerek tel duvak içinde görmenin hazzını tatmışlardı.

Sabile mektebe de gitmişti. Sabahleyin tertemiz saçları taranır, kordelaları bağlanır, beyaz yakalı göğüslüğünü, beyaz çoraplariyle ayakkaplarını giyer, küçük çantası elinde, Allahaısmarladık anneciğim, diyerek büyük bir neşe içinde mektebin yolunu tutar, anne dakikalarca nemli gözleriyle onun arkasından bakardı.

Daha neler.. neler.. Fakat kim bilir?..

Nasıl olmuştu da Sabilenin bu yolu birdenbire bir uçurumla kesilmiş ve o, bu günkü zavallı Sabile oluvermişti? Nasıl olmuştu da, onu kurtaracak bir tek yabancı veya bir tek yabancı veya bir tek akrabası çıkmamıştı ? o ana ile baba onun bu günkü halini görmüşler miydi? Onun belki kardeşleri de vardı. Ve belki sağdılar.. Fakat kimbilir?..

§

Lise yolunda açılan yeni doğumevi henüz faaliyete geçmişti. Bir gün akşam üzeri mektepten dönüyorduk.. Fahrettin Paşa parkının önüne gelince kulaklarımızı bir kadın feryadı doldürdu. Baktık, Sabile doğumevinin divarları önünde ellerini dizlerine vurarak ağlıyor, " verin benim çocuğumu, benim yavrumu. „ diye bağırıyordu. Bir deli her şeyi söyliyebilirdi, ama ben onu tanıdığım gündenberi her şeyi söyliyebilecek, her şeyi yapabilecek bir deli olarak kabul edemiyordum. Yanımdaki birkaç arkadaşla ona doğru yürüdük. Etrafında, doğumevinde işi olanlardan başka kimse yoktu. Yanına yaklaşarak, "Niçin ağlıyorsun Sabile? Senin çocuğunu kim aldı? „dedim. Eliyle binayı işaret etti, feryatlarını bir kat daha artırarak, "işte bunlar aldı, vermiyorlar çocuğumu.. Ben onu emzireceğim, o hep ağlıyor.„ diye cevap verdi ve aramızda şöyle bir muhavere cereyan etti.

— Ne vakit çocuğun oldu senin

— Dün gece

— Nerede doğurdun ?

— Nerede doğuracağım, kocamın evinde..

— Kocan kim?

— Ali

— Hangi Ali ?

— Aşcı Ali.. Tanımadın mı? Ben her gece onun evinde yatıyorum.

Ona soracak başka sual bulamadım. Hakikaten çocuğu varmıydı ? bunu anlamak mümkin değildi. Fakat onun feryatları, vali İzzet beyin öldüğü günki feryatlara ne kadar da benziyordul. Bakışlarımı uzun müddet onun üzerinde gezdirdim. Her geçen günün ondan biraz daha bir şeyler alıp götürdüğü belli idi. Saçlarında ne tarak ne de firkete vardı, darmadağınık omuzlarına dökülmüştü. Derili bir iskelet olan yüzü rasgele boyalarla sıvanmıştı. Sırtında, vucudunun muhtelif yerleri görünen yırtık bir basma entari, ayaklarında, sürüyemediği zaman ayaklarından çıkacak eski bir iskar-

Ardı Sahife [16] de

www.ulkunet.com

BİZİM İDEALİMİZ..

Bir Cemiyetin hayatında rol oynuyacak, daha yeni ve eskisine nisbeten fevkalede bir değişiklik yapmak üzere; ileri sürülen bazı fikirler içtimai ideallerden sayılır. Meselâ. (FİCHTE) milliyet iddalini her fikrin üstünde görmüş;(MARKS) bunun zıddı kominizmi ideal olarak düşünmüş, (ATATÜRK) Kemalizmi ileri sürmüş, [Hitler) ise Nasyonal Sosyalizmi meydana getirmiştir.

Fakat bizim idealimiz. ne Faşizm, ne Sosyalizm, ne beynelmilelcilik ve ne de insanlık düşmanı Kominizmdir.Ancak;Atalarımızın bıraktığı değerli gelenekler yolunda ilerliyerek milliyetçi kalmaktır.

Herşeyden önce şunu bilmelimeliyiz ki; her ideal cemiyetleri doğru yollara götürmediği gibi, bazanda onların kahrına en büyük amil olur. Milliyetçilik en eski bir ideal, daha doğrusu ideolojidir.Tarihin binlerce yıllık mazisi milli varlığın, cemiyet hayatında en esaslı, en faydalı prensip olduğunu isbat etmiştir. Gene geçmiş devirlere bakalım. En fazla payıdar olan uluslar milli benlik ve geleneklerini unutmayan, ona bağlı kalanlar. Zevk, sefa yüzüden benliğini unutmuş, her gördüğü bir saçmayı benimsemiş milliyet düşmanı cemiyetlerin en fazla bir kaç sene yaşayıp esarete, hatta isimleri bir daha anılmamak üzere mahkum olduklarına bizde şahit oluyoruz.

Şurasını da belirtmek isterim ki; senelerdir bütün beşeriyet, çölde günleree susuz kalmış bir kervanın suya koşması gibi milliyete doğru koşuyor. Hatta milliyet, ırz, namus aile düşmanı (Ruslar) bile, tekâmül edip gaflet uykusundan uyandıkları gün; milli tarihinin pek dağınık olan formalarını araştıracaklar, buldukları gün. milliyet!Ah, milliyet! diye haykıracaklar. Fakat bulabilirlerse. Bakın, meşhur tarihçi(TRAİTSEHKE) yazısında ne diyor. «Milliyet iradesi asrımız tahrihinin zembereğidir.» Evet, çok doğru ve yerinde bir söz. Gene ayni fikri isbata çalışan (SETİNHAL) milli idealin tarihte oynadığı büyük rolleri de belirttikten sonra (MİLEİ RUH TARİHİN YARATICI SIDIR) diyor...

Milliyet cemiyetlerin refahı, saadeti yükselmesi için en temiz, en saf şehitler kanı ile yuğrulmuş, öz bir macun haline gelmiş idealdir. Türk genci, işte senin idealin milliyet, vatan, Türkçülük mefhumlarıdır. Damarlarında Türk kanı taşıyan her gencin yegâne ülküsüde bu olmalıdır. Sakın bir takım boyunları tasmalı köpekleri, ulumasından kurt sanma; sakın bir iki soysusun yaldızlı kelimeleri karşısında tehlikeli ideolojilere sapmal.. Türklük seni ilk beşer aleminden aldı, son beşer alemine kadar götürecek buna asla şüphen olmasın!.

Türk oğlu! Türklük asırlar boyu yaşadı ve gene senin vatan uğrunda hiçbir azimetten dönmeden, yılmadan çalışman sayesinde ta haşra kadar yaşiyacak. (Tanrının zulmünden başka, hiç bir kuvvetin Türkleri asla mağlup edemiyeceğini bundan 1200 yıl önce Bilge Han, Orhon kitabelerinde ki şu sözleri ile en olgun bir şekilde söylemiştir. Türk Oğuz Beyleri; Millet işidin; yukardaki Gök çökmediği, aşağıdaki yer delinmediği taktirde Türk Milleti senin ilini, türeni kim bozabilir?) Demesi bizim asırlarca yaşiyacağımızın en büyük bir milli delildir.

Arkadaş, biz Fatihin Oğuz Hanın neslindeniz. (Tanrı) bizi dünya asayişini düzeltmek harp yapmak için yarattı ve Türk adını verdi. Hazreti Muhammedin Hadis Şerifindeki şu sözü kaydetmekle Türklerin harpci bir millet olduklarını bir daha haykırmak isterim. (Benim bir ordum vardır, ona [Türk) adı verdim. Onları doğuda yerleştirdin.' Bir ulusa kızarsam Türkler o ulus üzerine musallat kılarım.)

Ey! Şerefli Türk oğlu, bu ünvan sana yetişmiyor mu ?!

Bekir Sıtkı Gürdağlı

SABİLE

Başı Sahife [14] de

pin vardı. Bacakları onu taşıyamıyacak kadar incelmişti.

Fazla durmadan onu, kimsenin duymadığı feryatlariyle başbaşa bırakarak ayrıldık. Her halde o, bizim çocuğunu kendisine alıvereceğimizi ümit etmiş olacak ki arkamızdan, " Namussuz alçaklar..„ diye durmadan bağırıyordu.

Vucudun edindiği itiyattan olacak o, kış günleri de aşağı yukarı aynı vaziyette gezdiği halde hiç bir şey olmuyordu. "Allah böylelerini korur. „ deyenlere inanmalı mı acaba? Her ne olursa olsun o, esnaf çıraklarının ve diğer bazı yaşlıların kendisini ısıtma arzularını daima nefretle karşılamış, " Namussuzlar, gidin de evdeki karınızı, kız kardeşlerinizi ısıtın.. „ diye bağırmıştır.

İşte Sabilenin hayatı aynı yeknesak hava içerisinde böylece geçip gidiyor, Çavuş gibi o da çileden çıkma alâmetleri gösteriyor, mütemadiyen çöküyordu.

§

Liseyi bitirip Konyadan ayrılacağım zamanlar Sabilenin tekrar doğurduğu haberleri kulağıma çalındı. Fakat ben Sabilede çocuk doğuracak bir kabiliyet, onda maddî hırslarını tatmin etme arzusunu gösterecek biri olduğuna inanmıyordum. Belli isimler zikredilmesine rağmen!.. Fakat kimbilir, belki o, mucize kabilinden bir çocuk doğurmuş, kendisini kusan cemiyete güzel bir ders vermiştir..

Memduh Şevket

Tanrı Cemiyetimize her gün binlerce masum yavru göndermektedir. Bu da gösteriyor ki Cenabıhak insanlardan henüz ümidini kesmemiştir.

R. Tagora

www.ulkunet.com

Konya Gençliğinin Asil Galeyanı

Millî eğitim Bakanlığınca kabul olunup senelerce Liselerin "5„ sınıfında okutulan ve Behçet Gücer tarafından yazılan bir kitapda, aziz vatanımızın büyük bir kısmı "Güney Rusya ve Kafkas ötesi„ başlığını taşıyan bir yazı ile, Sovyetler Birliğinin haritası içinde gösterilmiştir.

Evvelâ Lise "5" sınıf talebeleri arasında infialle karşılanan bu gaflet ve dalâlet belki de ihanet eseri, bu paçavra bütün talebeler tarafından, derste parça parça edilmiştir. Vatansever Lise gençliğinin bu hareketi yavaş yavaş diğer okullara da yayılmış, gençler toplanarak bu türlü hainee hareketleri lânetlemek için 16/2/948 tarihinde bir nümayiş yapmıya karar vermişlerdir. Saat 3 te Lise binasında toplanan Konyanın münevver gençliği ellerinde vatan ve istiklâl aşıkı Namık Kemalların ve Mustafa Kemalların fotoğrafları olduğu halde, hazırlanan proğram mucibince Lârende caddesini takiben, yürümüşler, Samanpazarında toplanmışlardır. Burada Ticaret Lisesinde Nadir Görgün bir hitabede bulunmuş aynı Liseden Yaşar Emre coşkun bir hava içinde M. Akifin„ Birlik şiirini okumuştur. Bilâhare Kapı ve Aziziye camilerinin önünde toplanılmış, gençlerden Mustafa Ekmekçi, kominizmin tehlikelerinden bahseden gayet veciz bir konuşma yapmıştır. Ahmet Gökbudak ve Erkek Sanat okullarından Mehmet de ateşli hitaplarda bulunmuşlardır. Bundan sonra Nahit Kutlu tarafından " Vur „ şiiri okunmuştur. Hükûmet meydanına: "Dağ başını duman almış „ şarkısıyla bir sel gibi akan gençler, burada kendilerini istikbal eden, kalabalık bir halk kitlesiyle karşılaşmışlardır. Şimdi Konya halkı ile, onun Bağrında yetiştirdiği münevver gençliği iç içe gönül gönüledir,

Burada Lise son sınıf talebesinden Kublây İmer alkışlarla karşılanan ateşli bir hitabede bulunmuştur. Nuammeri takiben Ticaret Lisesinden İbrahim Öztay kısa fakat heyecanlı bir konuşma yapmıştır. Buradan kahrolsun koministler, kahrolsun koministler diye" bağırarak Cumhuriyet alanında toplanılmıştır. Asıl merasim burada olmuş, Merasime İstiklâl Marşıyla başlanmıştır. Bu sırada bütün nakil vasıtaları durmuş bulunuyordu. Meydanı genç mektepliler, tatil münasebetiyle memleketlerine gelmiş bulunan üniversite talebeleri, halk doldurmuş bulunuyordu.İlksözüÜniversite talebesinden Nezihi Uzgören yapmış, numayişin hedefini, manâsını anlatmıştır. Bilâhere Liseden Yıldırım Kuzum tarafından Atatürk'ün Türk gençliğine hitabesi okundu. Bunu takiben kürsiye gelen İsmail Çapar, Kominizmin tehlikelerinden onların memleketimiz dahilindeki yıkıcı faaliyetlerini anlatan gayet kuvvetli bir hitabede bulundu. "Arkadaşlar! dedi biz bu vatanı cağrafya kitaplarında bulmadık!. Bu vatanın sınırları şu veya bu devletin lûtfuyla, emriyle masa başında çizilmemiştir. Vatanımızın sınırları kanlarımızla çizilmiştir.arkadaşlar

Bu vatan, bir millet vekilimizin de dediği gibi "Bu millet için en nadide kumaştan biçilmiş en dar bir kaftandır. Artık bunun kimseye verilecek, kesilecek hiç bir tarafı yoktur. Arkadaşlar biz vatansız hürriyeti anlamıyoruz! Onlar esaret zincirlerine bizi de takmak, hür ve müstakil Türkiyenin üzerine kızıl tiranların demir perdesini indirmek istiyorlar. Marko Paşa gibi emirberlerin, zincirli hürriyet gibi hürriyetsizlerin vazifesi budur. Bu emirberlere, bu hürriyetsiz hürriyetcilere istiklâl harbi şehitlerinin ruhu, İstiklâl Marşı şairinin sesiyle cevap veriyoruz.

Ben ezelden beridir hür yaşadım hür yaşarım
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım

Şu kara bağrımızda vatan için çarpan yüreklerimiz parça parça edilmedikçe bu vatan parçalanamaz arkadaşlar!..diyen genç hatip sık sık alkışlanan nutkunu şu mısralarla bitirmiştir.

Her yönden cevap verdik Moskof yardaklarına,
İmandan kale yaptık yurdun serhatlarına
Uzanan el kırılır bakan kim göz kör olur
Vatan topraklarına, vatan topraklarına

Lise son sınıf talebelerinden Muammer Erler de olgun, muhtevalı bir konuşma yapmış, Biz demiştir, "koministlerin asla nufus edemiyeceği yekpare birkütleyiz. Eğer onlar yanlıpta safımıza yaklaşmak cüretini gösterirlerse. vatan ve millet yolunda yürüyen gençliğin ayakları altında ezileceklerdir„ demiştir. Buradan hareketle gençler Atatürk anıtı önünde toplanmışlardır. Gençlerden Muammer Karabağlı, Türk köylüsünün rubunu belirtmiş ve şöyle demiştir. " Bizim halkımız ve köylümüz iki şey için can verir, can alır. Namus! Mülk! Koministler, bunun her ikisini de inkâr ediyorlar! Namusu şerefi hiçe sayan, Mal mülk nizamını alt üst eden bir rejim bu memlekette yerleşemez ! demiştir.

Sonra Hüsnü Konca tarafından bir şiir okunmuş, bu şiiri takiben Hüsnü çınar tarafından irticalen gayet güzel açık bir konuşma yapılmıştır.Bu sırada kalabalığı heyecana düşüren bir hadise olmuştur. Halk arasından altmışlık bir ihtiyar, gözleri yaşlı, elleri titriyerek ortaya atılmış, Rusyayı çok iyi bildiğini, orada iken evlâtlarının gözleri önünde Moskoflar tarafından vahşice nasıl öldürüldüğünü hıçkırarak anlatmış, ihtiyarın bu hitabesi orada bulunanları teessüre gark etmiştir.

Numayiş böyle bir hava içinde sona ermiştir. Serdengeçti Konyanın münevver gençliğinisevgi ve saygılarla Selâmlar.

www.ulkunet.com

G Ü L Ü N Ç

Atatürk ve içki

Konya ceza evinin gardiyan odasında ziyaretimize gelen arkadaşlarımızla konuşuyorduk. Kapıdan saçları ağarmış, fakat bakışları ve gözleri canlı, takriben 50 - 55 yaşlarında bir adam girdi. Bana taktim ettiler.

Anafartalarda Atatürkün maiyetinde çalışmış, meşhur Şanlı Hasan çavuş. Müşerref olduk. Biz daha evvel arkadaşlarla içki üzerinde konuşuyorduk. H. Çavuş ne konuştuğumuzun farkına vardı, Sözü Atatürkün üzerine getirerek "Kemal Paşa da içerdi. fakat iyi adamdı„ diye söze başladı. „Harbiumumide Çanakkalede Anafartalarda idik. M. Kemal Paşa da kumandanımız. Amma o zaman miralaydı. Büyük bir muharebe oldu. Gecesi gündüzü çetin bir mücadeleden sonra küffarı hak ile yeksan ettik. Denize döktük. İşte tam o sıralarda bizim tabur kumandanı yanıma gelerek „seninkine bak!" dedi. Baktım M. Kemal biraz ilerde topun üzerine çıkmış boyuna içiyor. Tabur kumandanına biz gavurlarla uğraşıyoruz; bu adam gavur gibi içiyor dedim. Tabur kumandanı gitmiş Mustafa Kemale dediklerimi aynen söylemiş. K. Paşa beni çağırttı. Ulan Hasan çavuş dedi rakıyı kimler içer?. Ben „ Siz gibi muzaffer kumandanlar „ dedim. Olmadı. Tekrar sordu. "Rakıyı kimler icer?„ artık dayanamadım, „gavurlar efendim" dedim. Rahmetli güldü. Matradan bir bardağa rakı doldurarak iç ulan Hasan çavuş şunu dedi. Ben içmem efendim, ben şehit olacağım dediysemde kâr etmedi zorla içirdi. Boğazım yandı, midem bulandı; başım döndü. Fakat az sonra benim de keyfim gelmiye başladı. Coşuverdim. Sıçradım topun üstüne oturdum. Mustafa Kemalin yanına ayak ayak üzerine attım; bende oldum bir Anafartalar kumandanı. K. Paşa elini dizime vurarak söyle bakalın arslan çavuşum şimdi. Düşmanı denize döktük. Parmağı ile düşman donanmasını göstererek - şu karşımızdaki zırhlılar ne duruyor, Bizi burda görmüyorlarmı? Bu söz üzerine yere atladım. Emret kumandanım; ben tek başıma bütün o zırhlıları deve çeker kibi çeker getirim buraya demişim. Kemal Paşa öyle bir gülmüş ki. Neyse sözü uzatmıyalım. Emretmişi Hasan çavuşu yerine yatırın istirahat etsin demişi. Beni çadırıma götürmüşler.

Fakat bana bir hal oldu. Sanki dayak yemişim. Sabah kalktığım zaman arkadaşlara „Yahu bu gece bana dayakmı attınız?" diye söylenip dururken seni kumandan çağırıyor dediler. Kılığı kıyafeti düzelterek hemen K. Paşanın karargâhına gittim. Çkdırına girdim. Çadırın içinde iki kötü sandalya, ve boşalmış mermi sandıkları vardı.

Anafartalar kumandanı beni görünce güldü. „Naşılsın Hasan çavuş?. dedi. İyiyim efendim ama dedim; bu gece bana bir şey olmuş.. — Ne olmuş?. Vallahi efendim dayak yemiş gibiyim, vücudum çok kırgın.. Paşa.. Hayır Hasan çavuş hayır bize kimse dayak atamaz! Hele sana.. Sen hani dün düşman zırhlılarını zincirlerinden tutup tek başına çekmiş gelmiştinya.. İşte yorgunluğun ondan.. Gülüştük. Bana kahve ikram etti. „Al bakalım bunu da Müslümanlar içer" dedi. Çanakkalenin şanlı Hasan çavuşu bir „Ah„ çekti. „Ne günlerdi o günler!.."

Ve son sözü iik sözü oldu. „Kemal Paşa içerdi amma iyi adamdı".

Atatürk ve kadın

Atatürk yine o büyük masayı kurmuş etrafındakilerle münakaşaya başlamıştı. Mevzu: Kadın mı üstün, Erkek mi? Hazurun sıra ile sorguya çekildi. Sorguya çekilenlerin hepsi Atatürkün kadınlara verdiği hürriyeti V. S. düşünerek kadının üstünlüğü üzerinde israr ettiler. Bir çok münakaşalar oldu. İşin içinden çıkılamadı. Nihayet Atatürk müdahale etti. Lâfın türkcesini söyliyerek kestirdi attı.. «Arkadaşlar dedi beyhude yorulmayın ne deseniz erkek üstündür, üstedir. Daima kadın altdadır. İsterseniz evlerinize gittiğiniz de bir tecrübe yapınız!»

Ankaranın Yüksek mektepleri neler yetiştirir..

Siyasal bilgiler okulu, eski adıyla Mülkiye, Mülkiyelilerin kendilerine has bir gururu vardır. Türkiyeyi yakalarında taşırlar. Bazı insanlar var memleketi para gibi cebinde taşır, bağzıları kalbinde, bağzılarıda yakasında, Mülkiyeden mezun olupta dans öğrenmiyen yoktur. Çünkü buradan çıkanlara herşeyden evvel o lâzım. Çünkü kordiplomatik son ekselans olacaklar.

Y. Ziraat Enstitüsü

Tam mülkiyenin aksine, alaturka babacan gençler yetiştirir. Kumarbaz köy ağaları.

Ankara Tıbbiyesi

Bidayyette sıhhiye mektebi deye açılmıştı. Öyle deniliyordu amma öyle çıkmadı. Çocuklar doktor olacağız derken doktorluk olup gidiyorlar.

Fen Fakültesi

Yüksek kimya mühendisi, yüksek şu.. Yüksek bu.. Hep yüksek!.. mühendisin alçağıda mı olurmuş yahu!

Hukuk Fakültesi

Her sene üssü mizan hastalığına tutulur. Bu mizan hastalığından talebeler o kadar zayıf düşerler ki ölçüyü mizanı kaybederler. Adalet terazisini tutamıyacak hale gelirler. Bu zavallı mollalara acımır doğrusu.

www.ulkunet.com

H A K İ K A T L A R

Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi

Gelelim bizim mahut fakülteye. Burası o kadar çok şey yetiştirir ki saymakla bitmez. Gayet mutedil bir iklimi vardır. Elma kiraz, seftali bol miktarda bulunur. Bilhassa incirleri çok nefistir. Bu tabii mahsullerin yanında bir de içtimaî mahsuller var. Her türlü insan buradan çıkar. Faşist, Kominist, Nazist, humanist velhasıl ne kadar ist ve fist varsa aşırı sağ, aşırı sol! atılmış, satılmış! velhasıl, " ne ararsan bulunur derde devadan gayrı „

Bale Mektebi

Bir hayli zaman oluyor. Londradan mütahasıs getirilerek İstanbulda bir bale mektebi yani baldırı cıplak mektebi açıldı. Burada çocuklarımız daha küçük yaştan itibaren vucutlarını nasıl teşhir ederek para kazanacaklarını, nasıl göbek atacaklarını öğreneceklerdir. Yanılmıyorsam bu mektep resmen Milli eğitim bakanlığına bağlı imiş! Biz maarif vekâletini gençligin yanlız talim terbiyesi ile uğraştığını sanıyorduk. Meğer daha talim ve terbiyeye uygun ne mühim vazifeleri varmış! Hikmetinden sual olunmaz!

Türkiye şarap merkezi oluyor

Türkiyede beynelmilel bir kongre toplandı. O da şarap kongerisi. Anlaşılan bizimkiler her şeyde herkesden geri kaldık hiç olmassa şarapcılıkta başı alalım diyorlar. Tevekkeli deyil; Ankara otobüs duraklarına levhalar yapılmış! Yağlı boya ile yapılan bu levhalar Ankara şarabının reklâmını yapıyor. Aman ne manzaralar! doğrusu görülmeye deyer. Levhanın bir köşesinde Ankaranın meşhur tiftik keçisi ağzına üzüm salkımını almış, sarhoş olmuş, boynuzları aşağıda, ayaklar yukarda!. Hemen onun yanında Ankaranın meşhur kedileri, onlar da sarhoş ! kadehleri devirmişler, Sermest bir halde. Önlerine sıçan çıksa görmiyecekler. Kuyruk bir tarafta kulak bir tarafta şu manzaralar katar gittiginiz yolu, tuttugumuz işi gösteren başka hangi manzara var. Diger memleketlerde içkiyi yalnız insanlar içer. Türkiyede ise keçiler kedilere, kadar herkes sarhoş, Allah sonumuzu hayırlı getirsin

Serdengeçtiye dair

Bizim Serdengeçti kelemenin her iki manasıyla garib bir ademdir! Hayatında bir kerrecik olsun palto giymemiş, kıravat takmamış kadına gitmemişiçki içmemiş. Bir gün arkadaşları onu sıkıştırırlar „Etme Osman bir kıravat tak, bizim hatırımız için, ne olur? o şöyle cevap veriyor: Bırakın Allahınızı severseniz Ben neyi taktım ki kıravatı takayım ! Arkadaşları gülerler, fakat yine ısrar ederler. O da dayanamaz. Söz verir. 25 yıldır takmadığı kıravatı yarın sabah takıp gelecek. Sabah olur: Arkadaşları heyecanla beklei. bir de bakarlar ki Bizim Osman yüksel yine kıravatsız, perişan bir halde çıkar gelir.

— Hani Osman kıravat ? Vallahi taktım ?.. Osman takmış amma neresine takmış donuna bağlayıvermişi bir kahkahadır gider. Hemen orada irticalen şiir söyliyen bir arkadaşı varmış! Serdengeçtiye bir kaside yazar. Palto giymez, şunu yapmaz! bunu yapmaz deye Sonunda da sözü kıravata getirerek :

Kıravat takmaz deseo tetsanalıdır
Ya kuşak yapmıştır ondan ya donuna bağlıdır.

Serdengeçtinin her an aşikane bir hali var! Nereye gittiğini ne yaptığını pek bilmez! Birinci sınıf dalgınlardandır. Hangi ev açıksa oraya girivirir. Bazan günlerce bir şey yimez! şaşkın, perişan deli dervişler gibi kırlarda dolaşır durur. Hatta bazan yazın giceyi kırlarda geçirir. Yine böyle bir gün Serdengeçti Çal dağına çıkmış! oralarda gezinirken bir sığırtmaca raslar. Başlarlar konuşmaya - sığırtmaç sorar. Sen hangi köyün çobanısın ? Osman yüksel Dikmenin, der. Zaten bizim sayın muharririn bir köylüden farkı yok ! intizam onu sıkar. Kıravat boğar. Niçin böyle, gezdiğini soranlara.. Tabiilikten ve sadelikten ayrılmıyalım. Biz toprağın insanlarıyız ! topraktan uzaklaşmıyalım.. Bu milleti bütün insanları mahveden, onların kıymetli zamanlarını alan hep bu görünüş ve gösterişlir. Ben çok adamlar tanıyorum ki memleket ve millet meselesinden çok, bir kıravatın desenini seçmekle uğraşırlar. Arkadaşları anlatıyor. 1943 senesi müthiş bir kış olmuştu. Almanları Stalingradda mağlûp eden kış !.. Osman Yüksel o zaman Hergele meydanında bir ardiyede yatmaktadır tabii ateşsiz gözsüz pençerede munlazam degilmiş, yorganının üzerine karlar yağarmış, senenin en soğuk bir gününde Ankaraya 2 saat mesafede bulunan Keçiörene akrabalarının yanına gider. Kendisine bu gice burada kal derler " Hayır! „ der. İsrar ederler yine hayır ! o bir kerre hayır dedimi ? her şey bitti ! ölürde evet demez! O, en basit şeylelde dahi böyledir.. Neyse uzatmıyalım: Seninki baş açık ! sine üryan düşüverir yollara. Hava dehşetli soğuk. Yerler buz ! bizli yürünmüyor. Fakat Serdengeçti, iyice Serdengeçiyor Sırtındaki çeketi de çıkarıyor. Biraz yürüyor. Fırenk gömleğini de atıyor. Adlet fanilâsıyla kalıyor. Yürü babam yürü. Her taraf buz, soğuk ! rüzgâr. „eve bir buçuk saatta geldim, yarım saat konuşamadım; amma bir şey olmadı m "

Serdengeçtinin üçüncü sayısını Konyada basan matbaa, sonradan çekindi. Mecmuaları kırmadan ceride halinde çıkarıverdi. Bir otel odası tuttuk.

Arkadaşlarla binlerce mecmuayı iki gün içinde kırdık, dürdük, büktük, Serdengeçtide dergilerin üzerine abonelerin adreslerini yazıyor. Bir taraftan da pul yapıştırıyordu. Hani o üstünde insan fotoğrafı olan „20" paralık pullardan. Fakat pullar bir türlü yapışmıyordu. Serdengeçti güldü. „be mubarek" dedi sandalyaya yapıştığın gibi yapışsana..."

www.ulkunet.com

Bu kervan böyle gitmez !

İster beni hoş görün, ister vurun öldürün,
İster bir cani gibi zindanda süründürün,
Yeter artık illâllah şu yangını söndürün.
Amerikan doları bu yangına kâr etmez!
Ey meclis-i mebusan bu kervan böyle gitmez!

« I love you America » yazılı durur duvarda,
Donanmalar taşıdı yığın yığın hovarda,
Kızlarımız dansetti salep içtiler barda
Kimse görmez bunları haya etmez âr etmez!
Ey meclis-i mebusan bu kervan böyle gitmez!..

Bankalar mabet oldu, daktilo sesi dua,
Hırsızlık âdet oldu dalkavukluk ve riya
Yapmıyanlar düz yolda kalıverirler yaya,
Vallahi bilmem amma bu millet iflâh etmez
Ey meclis-i mebusan bu kervan böyle ! gitmez!

Her yerden yükselirken avaze - i sefalet
Yurdu Cennet gösterir radyo denen kör âlet
İlâhi bu ne halet yarabbi ne dalâlet !
Zorbalık cebrüsiddet kimseye gık dedirtmez
Ey meclis-i mebusan bu kervan böyle gitmez!

Havkırırım hakka her sözüm ağır olsa da
Şaklası kamçı, sırtım onmaz yağır olsada
Duyulmaz mı bu feryat insan sağır olsa da
Bu derde care lâzım nutuklarla iş bitmez
Ey meclis-i mebusan bu kervan böyle gitmez!

Kara Kitap!. Kara Kitap!.

Binbir facia... Rezaletler, sefaletler... Karanlıklar... kara bahtımızın kitabı...

yaşayan ve Yazan
Osman Yüksel

YAKINDA ÇIKIYOR

Eyvallah!.. Eyvallah!..

Yeniçerinin ruhuna ithaf

Nice küffar başı kesti kılınçlar!
Nicesinden almışızdır çok hınçlar
Savaş meydanında erler çavuşlar!.
Ölümlere koştular, Eyvallah! eyvallah!

Gözler ateş,başlar açık sine üryandı
Bir saldırdık bütün âlem kana boyandı.
Ordularım seddiçinden Viyanaya dayandı
Seller gibi taştılar, Eyvallah eyvallah!.

Hacı Bektaşı Veli bizim pirimiz
Cenneti âlâdır bizim yerimiz
Vatan için feda olsun serimiz!
Helâl olsun canlarımız Eyvallah! eyvallah!..

Hasan Tahsin OĞUZ

Okuyucularımıza, bayilerimize, abonelerimize, dostlarımıza velhasıl bizimle ilgili herkese:

Serdengeçtinin ilk sayısı çıkar çıkmaz, bir gürültüdür gitti !. Ne olduğumuzu bizde bilmedik. Saracoğlu mahallesinde, devletin evinde, oturuyorduk. Enistemizin yanında.. Hem devletin evinde otursun ! Hem devlet aleyhine gazete çıkarsın ?! bu olmaz demisler ! Emretiler çıktık ! sokakta kaldık !. Bu hadiseden bir hafta sonra Fakülteden tardettiler. 17 senelik tahsilimizden olduk ! 15 gün sonrada bir taraftan H. Ali Yücel, diğer taraftan Dil Tarih Coğrafya Fakültesi tarafından mahkemeye verildik. Namuslu Fakülteden, 6 ay 2 gün Yücelden 3,5 ay ceza aldık ! Bu cezaların kuyruğunda yüzlerce lira para cezası da var!.

Üçbuçuk aylık cezamızı Konya hapishanesinde çektik. Altı aylık cezamızın da temyizde tastik olunduğu söyleniyor. Hep tastik!.. Sözlerimizin doğruluğunu yargıtay da tastik ediyor. Şimdi de mahut Sabahattin Ali, aleyhimize dava açmış bulunuyor. Hep Âlilerin aşkına, pir aşkına yatacağız! Serdengeçti ile beraber tekrar zindana gireceğiz! Çıkınca mecmuamızı tekrar çıkartacağız. Nefesimiz çıkıncaya kadar bu işle uğraşacağız. Biz, „Urganda da ölüm, yorganda da ölüm!„ diyenlerdenizl.

Yalnız, maalesef bu işler su lânet para olmadan olmuyor. Yazıyoruz, yazıyoruz bayilerimiz hesabımızı görmüyorlar. Serdengeçti'yi ne müşkül şartlar altında çıkardığımızı bilemezsiniz!. Bu vesile ile bayilerimizden tekrar rica ediyoruz!. Ne ricası... Biz hakkımızı istiyoruz!.

Bir mektupla cevap veren bayilerimizi, bizi arayıp soran dostlarımızı, muhterem okuyucularımızı saygılarla selâmlarız. *SERDENGEÇTİ*

Abone Şartları

Yıllığı : 300
Altı aylığı : 150

— Abone parası yerine pul göndermek istiyenler posta pulu göndersinler

SAHİBİ ve YAZI İŞLERİNİ FİİLEN İDARE EDEN

Osman Yüksel

Muhabere ve havale adresi

Serdengecti P. K. 353
Ankara

İDAREHANE: Atıf bey mahallesi Bent deresi Cad. No. 726 7
ANKARA

FİATI : 30

ÜLKÜ BASIMEVİ — KONYA

www.ulkunet.com

ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan